چې داژاړې زه ژاړم

لیکوال

محبوب شاه محبوب

WWW.SAMSOOR.COM

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

«چې دا ژاړې زه ژاړم»

پــــــــــــــه دې وروســـــــــــــــتيو کې دلنډو کيســـو د ژباړو لوا و ليکلو بازار يو څه تود شـوی. ځنــې ليکـوالان د خپـل ژونـد تجربې او هغـه پيښـې چې يـا دوی ورسره پخپله مخ شوې وي او يا هم له نورو يې اوريدلي وي د قلــم پــه ژبــه ترنورورســوي يو شــمېرنور ليکوال چــې بيا د نوروژبو ســــــــــــــــره بلــــــــــــــد تيا لري بيا د نوروژبو د ليکوالو فکرپخپلو الفـاظو کې کـې ترنـورو رسـوي. چې دواړه چارې پخپـل ځـای ديـوې ژبـې د بډاينې لپاره د پام وړ او اړين دي.

محبوب هم يو ځوان ليکوال ،شاعراو د دې ترڅنګ يو ښه ژورنالېست دی چې ذهـن او قلم يې هيـڅ کلـه هم سـتړيانه مـومي. محبـوب سـره لـه دې چـې ډېـرکم وخـت کيـږي چـې د شعراو ادب ډګرته يې مخه کړې خو په ډيـرکم وخت يـې لـه خپل عمرنه يو څه ډير کارکړی. هغـه کـه د راډيو پـه برخـه کـې د خپرونو جـــوړول او وړانـــدې کـــول وي ،او يــــا هم د شعراو نثر د ليکلو په برخه کې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به راشم د محبوب دلنډو کیسو ټولګې ته چې نوم یې «چې د اژاړي زه ژاړم» دی. په دغه ټولګه کې ښاغلي محبوب ۱۳ کیسې تربیلا بیلو عنوانو را اخستي چې د ټولو کیسو نومونه یې ډیر ساده او اشنادي د کیسو دوړاندې کولو ژبه یې روانه او عام فهمه ده. زیاتره کیسې د ده د خپل ژوند تجربې دي چې دی په خپله د ژوند په مختلفو مرحلو کې ورسره مخ شوی او دده په ذهن کې یې ځای نیولی او دی یې دې ته مجبوره کړی چې ترڅو د خپل زړه خبرې چې تر ډیره وخته به یو ائې له ده سره ول دیوې کیسې په شکل ترنوورو رسوي او د خپل زړه دردله نورو سره شریک کړي.

انسان هیڅ کله هم په یو حال نه پاتې کیږي بلکه د وخت او زمان په بدلید و سره په هر انسان کې د پام وړ و تغیرات راځي او بیا په ځانګړې توګه یو لیکوال او شاعر چې شعر او نثر یې ورځ تر بلې پښیږي، رنګ او خوند یې زیاتیږي. د دې خبرې نه مې موخه د محبوب صیب لیکوالي او دده لنډو کیسو لومړی ټولګه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د محبـــوب صـــيب لـــو مړی تجربـــه ده ممکـــن ځنـــې نيمګړتياوې به هم ولـري.خو بيا هم تر ډيـره محبوب صـيب پخپلـه لـو مړی تجربـه کې بريـالی دی اوزه پـه دې هيلـه يـم داکيسې به حتما ستاسې د پام وړوي او پـه ډيرمينـه بـه يـې تاسې لولی.

په پای کې محبوب صيب ته دده د کتاب مبارکي وايم او پـه راتلونکي کې ده ته لابرياليتوب غواړم ،قلم دې تاند اوپـه عمردې برکت وي.

محمد واصل وصال

کابل وزيراکبرخان مېنه

داراکوزيا راډيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوی پل دې نېکمرغه

دتېرو څو کلونو په اوږدو کې مو دهېواد زیاتره لیکوالو داګیله ښوده او په دې فکرمن وو چې په پښتو ادب کې دشعر لیکل مخ په وده دي خو نثر ته څوک پام نه کوي او په دې برخه کې څوک هڅه نه کوي خو له نیکمرغه له څو تېرو کلونو راوروسته کله چې مو په هېواد کې یو سیاسي بدلون راغی چې دغه بهیر دیو شمېر زیاتو غږیزو ،انځوریزو او چاپیزو رسنیو له خوا ورته چټکتیا ورکړل شوه چې دچاپیزو رسنیو او چاپونو په ترڅ کې مو ځوانو او پخوانو لیکوالو ډېرې پنځونې او تر ځنګ یې دا تریوه بریده دادب دوه یم زېرمتون یانې څېړنې ته هم لړ ډېر کار شوي خوددې پرخې په پرتله مو پنځونکی پرخه ډېره بډایه شوی ده چې نه یوازې لنډې کیسې و پنځېدې بلکې تر ډېره ناولونه او رومانونه هم ولیکل شو او ددې تر څنګ دشعر لیکلو بهیر هم مخ په وده دی او که په لنډډول ووایو دواړه ښه په سیالۍ کې دي.په هرډول زه په دې نور څه نه وایم راځم دې ته چې په هغه وخت چې زه ،خوګیانی صاحب ،وصال صاحب ،محبوب صاحب او نور ګڼو دوستانو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوځای او په يوه راديو کې په دنده بوخت وونو هر يوه به هڅه کوله چې ښه خپرونه رامنځ ته کړي او ښه يې وچلوي خو ددې تر څنګ په دې هڅه کې هم وو چې هر يو يوځه وليکي او يو څه په ليکلو تور کړي چې په دې هڅه کې موږ تر ډېره بريالي شو چې ښه بيلګه يې دمحبوب جان دغه دکيسو ټولګه (چې دا ژاړي زه ژاړم) ده.ده ته ددې ټولګي دچمتو کولو له امله وار دمخه ورته مبارکي وايم او دده دنور پنځونو په تمه.خو خبره دلته پای ته نه رسوم اودده په دغه کيسو په اړه به يې لومړی ښه اړخونه او بيا به يې په يو څه ستونزو وغږېږم دده کيسي تر ډېره بريده زړه راښکوونکي دي ،پراګرافونه يې لنډ او له معنا نه ډک دي په لوستلو کې رواني لري او دولسي وګړو له ورځنۍ لهجې سره سمې دي ،زياتره عنوانونه يې په زړه پورې او له تلوسې سره مل دي ،په دې توګه کيسې يې په اوږدوالي کې له کيسه ليکنې لارو چارو سره سمې دي ،اوپه تېره عنوانونه يې په ټولنېزو ستونزو راڅرخي لکه دغه عنوانونه يې: دمور په ارمان ،بوټی په ډنډر کې ،چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داڅاڅېږي زه ژاړم ،سوځېدونکی ،دټوپک مشغولا او داسې نور....

خو ددې تر څنګ ځنې نیمګړتیاوې هم شته البته زما په خپل نظر ددې ټولګې پراګرافونو په لوستلو کې یو څه ستونزه شته چې دغه ستونزه په کې ځنیو نا پښتو کلمو رامنځ ته کړې او همدارنګه دزیاترو کیسو پای یې په تلوسې سره پای ته نه ده رسېدلې حال دا چې د کیسې لیکلو یو اصل هم دا دی چې بايد خبره په پوره توګه پای ته نه وي رسېدلي او په داسې توګه یې پای موندلي وي چې لوستونکی ورته په تلوسه کې پاتې شي او په اړه یې راز راز فکرونه وکړي.

خبر په هر ډول خو دښاغلي محبوب کیسې په ټولنیزو ستونزو راڅرخي او په زړه پورې والی یې هم په دغه کې دی.دده کیسې لوستل ماته ډېر خوند راکوي او خوند یې راته په ډېرېږي چې ټولنیزو ستونزو څرک په کې په زیاته اندازه راغلی په دې تمه چې لوستونکي یې ولولي او دورځني ژوند په چارو کې تري ګټه واخلي او ښاغلي محبوب ته ددې په څېر دنورو پنځونو هیله کوم قلم یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاند او نېکمرغه ژوندورته غواړم.او ورته د پښتو ادب په ډګر کې دا لومړنی پل نیکمرغه غواړم او مبارکي یې له امله ده او دده کورنۍ ته وایم.او هیله من یم چې دده په څېر نور ځوانان هم په دغه ډول د پښتو بڼ زرغون او تاند کړي په همدې تمه.

ضیاالرحمن حبیب ســپین غر
د کونړملي راډیو تلویزون انګر
1390-1-15لمریز لـــــــېږدیــز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مورپه ارمان

سهار وو د چاى له څښلو نه وروسته مې پرېکړه وکړه چې خپل دوکان ته به ځان رسوم ځکه پوره درې ورځې مې په کور کې تېرې کړې وې، زما دوکان په جم بازار کې،او کور مو په ننګرهار کې وو ، له خداى(ج) پامانۍ څخه وروسته د سړک په لور روان شوم زمونږ کور له سړک څخه يو څه لرې وو ، د سهار اته بجې به وې چې سړک ته ورسيدم ، په

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر کې کیناستم دا چې په هغه وخت کې د تورخم دروازه هم بنده وه او چا نه شوه کولای چې لاړ شي نو اکثره خلک به په څخوبي کنډو تله زه هم د څخوبي په لور روان شوم.
د څخوبي غر یو خړ پړ غر وو د دوړو او ګردونو څخه یې بل څه نه لرل یوائې دوړې او ګردونه په کې ښه پریمانه وو، په موټر کې کیناستم او د څخوبي د غره په لورې مو لاره لنډوله.
د غرمې یو لس بجو ته به ایله یو څو دقیقې پاتې وې، موټر کې مې سترګې هم یو څه سره ورغلې وې، چې د فلینګ کوچ کلینر د کوزیدو غږ وکړ، ډیره سخته ګرمي وه لمر خپلې شغلې په پوره تیزۍ سره په مځکه لږولې وې، د موټرو د تم ځای سره یوه د لوښو ګوډله هم موجوده وه چې دوه غټې غټې چاټې ګانې په کې ایښې وې، دوه تنکې ځوانان ورسره هم ناست وو، چې د یوه ګلاس په سر به یې دوه روپۍ اخیستې ما هم اوبه وڅښلې روان شوم د پښو له لږ مزله وروسته د غره بیخ ته ورسیدم غره څوکې په لورمې حرکت پیل کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته زه یوا ځې نه وم بلکې سلګونو څه چې په زرګونو خلکو مې ملتیا کوله،د ماشومانو شور جوړ وو ،چا ژړل او چا خندل څوک غره ته خوشحاله وو او څوک خفه ،د لوی غره نه مخکې یو وړوکې غر وو هغه خلکو چې مخکې یې دا ځای نه وو لیدلې او نه هم په دغه لاره تللي وو هغو ډیر خوشحاله وو ،دوی په دې فکر کې وو چې بس همدا وړوکې غر دې او بس اخوا پاکستان دې.

ګرمۍ خوله لګولې وه ډیر زیات ګردونه وو اکثره ښځې او ماشون به چې ستړي شوه نو په غره کې به دمې د پاره ناست وو ،په ځان به یې د څادرونو سیوري کړي وو ، د ټولو د خولې یو غږ واته چې ډیره ګرمي ده یاالله (ج) باران وکړې...

له الله (ج) څخه به یې د مرستې غوښتنه کوله ،سمه د محشر ورځ وه، د هڅ چا یو بل ته پام نه وو هر څوک په خپلو خولو کې ډوب وو ،هر چا کوښښ کاوه چې ځان ځای ته ورسوي ،ځینو ځینو خو به کومې ګنډې چې نور به یې ستړي کړې وو په غره کې پریښودې تر څو په اسودګۍ سره وخیژي ،خو بیا هم په دغه غره یوا ځې ځان پورته کول څه اسان کار نه وو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هم د دغو خلکو ملګری وم له ما سره کومه ګنډه هم نه وه ،زه ډیر په اسانۍ سره ختم ځکه که به ستړې شوم نو یو ډډې ته به کیناستم او چې دمه به مې وکړه نو روان به شوم، خو مګر هغو خلکو ته بیا مشکل ډیر زیات وو کومو سره چې ښځې او ماشوم وو هغوي ډیر په تکلیف وو ، په دمو دمو ختل زه جره انسان وم د ټولو دمخه د وړې غونډۍ سر ته وختم.

یو ډډې ته کیناستم له پاسه مې لارې ته کتل یوه توره لیکه جوړه وه ،تا به ویل لکه ښامار چې تږی وي او د غر سر ته د اوبو په تالاش په ډیرې چابکۍ راروان وي خو کله کله به د دغه ښامار تنه ګډه وډه شوه او کله کله به بیا یوه توره لیکه جوړه شوه.

زه د همدغه وړوکي غره په سر ناست وم او د بل لوی غره د ختو په اړه مې فکر کاوه، چې ژړا مې تر غوږو شوه.

د ژړا د اواز سره سره مې یو څه بنګار هم تر غوږو شو خو خیر زه یې په کیسه کې نه شوم،لږ وروسته مې یو ځل بیا هاغه معصومه ژړا او یو غږ چې داځل پرې یو څه پوی شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ویل یې که په مزدورئ کوم کس پیدا کیږي مزدوري به ورکړو خو چې دا بلا خو یو سي.
او ورسره مې یو بل غږ هم تر غوږو شو چې په تونده لهجه ورته وواییږدا دې څه د پلار کور نه دی چې څوک په مزدورۍ پیدا کړې دلته خلک ځان پورې حیران دي او ته د مزدورۍ خبرې کوې.
کله مې چې شاته پام شو ما په لومړي ځل د داسې پیغلو په مخ اوښکې ولیدې،زما په ګمان په ټول عمر کې به یې هم ژړلي نه وي ،د دوي مثال د یوه داسې سوالګر په څیر وو چې په ډک بازار کې ناست وي خو مګر څوک کوم خیرات ورته نه ورکوي،د چا وس هم ورسره نه کیږي چې خیرات ورکړې او د نا امیدۍ سترګې یو خوا بل خوا اړوي،او بیا هم په دې تمه وي چې یو څوک به راشي، په دغه ځای کې مې په دریو پیغلو او یوې پخې ښځې سترګې ولګیدې.
د دوي له خوا ما ته یوې ماشومې رامنډه کړه یوه کلکه غاړه یې راکړه ، داسې راغاړېوته ته به وایې چې ما چیرې مخکې لیدلې وي ، له ځانه سره مې وویل لکه چې دې ښځو پویه کړې ،اوس به راځخه مرسته غواړي ، ښځو راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه‌ما ته کتل او ما له ماشومې سره ځان مشغول کړ، ماشومه به تقریباً د پنځو کاله وه.
په وره ژبه یې وویل: کاکا ځو ما هم بې له دې چې څه ووایم روان شوم ماشومه مې په غیږ کې ونیوله، زه ځکه بې له کومې خبرې څخه روان شوم ما فکر کاوه هسې نه چې دا ښځې کوم پیتې راپه شا نه کړي.
د دویم غره د څوکې په طرف مې مزل شروع کړ، ښځو هم ماته څه ونه ویې، خو زه هم تلم او په لاره مې له ماشومې سره خبرې کولې په تلو تلو کې د ماشومې له خبرو څخه داسې وپوهیدم چې د هغې نوم اسماء دی دغه درې واړه انجونې یې ترور گانې دي او زړه ښځه یې نیا ده، د دوي کور په پیښور کې دی.
د اسما خبرې ډیرې خوږې وې ، په خبرو خبرو کې د غره نیمایي ته رسیدلې وم ، له ځانه سره مې فکر وکړ ، چې پردۍ انجلۍ دي روانه کړې هسې نه چې کومه ستونزه درته پیښه نه شي د غره یو گټ ته د دمې لپاره کیناستو.
له اوږده ځنډه وروسته ښځې راورسیدې زه په دې فکر کې وم چې له دوي سره به کومه گنډه وي ځکه یې ورته ژړل خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله هغوی راغلې له ځانه سره یې هڅ هم نه لرل یوا ځې یو د جامو بېک وو چې هغه هم زړې ښځې په سر کړې وو ښځې هم زما خواته راغلې، کیناستې او په دوعاوو یې خپلې خبرې پیل کړې.

اللّٰه(ج) دې له تاسره ډیر ښه وکړي خدای(ج) دې هر ارمان پوره کړه پیغلو انجونو هم له مانه کوم ستر ونکړه، په گمان مې چې ډیرې ستړې وې ځان ته یې هم فکر نه وو، ښځې وویې: ځویه یوه میاشت کیږي چې واده ته راغلي یو او لاره رابانده بنده شوې، کور مو هم په حاجې کېمپ کې دی، اخر تنگ شو نو ځکه مو دغه غر ته زړه ښه کړ، خو که مونږ داسې خبر وو چې دا دومره لوړ غر دی نو یو کال به نور هم پاتې وو خو په دې غره نه راتلو څه وکړو اوس راغلي یو...

په خپل تور ټیکري یې خپلې خولې وچې کړې او یو اوږده ساه یې واخیسته، بیا یې په خبرو شروع وکړه.

دې جنکو هم دا ماشوم نه شوه وړلې، دا ښه وو ځویه! چې ته راغلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې له خولې مې چې د ځوي نوم واوریده نو په زړه کې مې یو خوږ درد راپورته شو ، یو داسې درد چې زه یې اوس د بیان وس نه لرم او زما په قلم کې هم دومره زور نشته چې ویې لیکم ،د دې ښځې په خبرو کې یو بیل رنګه قوي ځواک نغښتی وو چې زه یې د ځان لوري ته کش کولم،د دغې ښځې په سترګو کې د مورنۍ مینې تجلا له ورایه ښکاریده ،ماد خپلې مور مینه نه وه لیدلې،زما مور هغه وخت له دې فاني دنیا نه سترګې پټې کړې وې کله چې زه پیدا شوم ، ما ته چا هم په داسې مینه د ځوی نوم نه وو اخیستی،ما هم تر اوسته چاته د مور نوم نه وو اخیستې خو چې ولې مې ورته د مور لفظ له خولې اوت...

له ښه ساعت دمې وروسته چې ښه مو معارفت سره وشو روان شو زه د ټول نه مخکې وم،اسماء زما په غیږ کې وه ،ټول چپه خوله روان وو ،خو زه نه پوهیدم چې ولې زما زړه غواړي چې له دې زړې ښځې سره خبرې وکړم زما زړه بې واره ټوپونه وهل او همدا یې غوښتل چې د دې ښځې له خولې یو ځل بیا د ځوي لفظ واورم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه طاقت نه کاوه ،بیا مې هم خبرې ورسره شروع کړې ډیرې خبرې مې ورسره وکړې، زه په دې وپوهیدم چې دغه ښځه درې لورګانې ،یو ځوی لري،میړه یې پخوا په انقلاب کې مړ شوی، اصلاً د پغمان او سیدونکې دي، په خپلو خبرو کې یې دا هم وویل چې ځوی یې ځکه افغانستان ته نه راځي چې تربوران یې ورباندې زورور دي ،له ډیرې اوږدې مرکې ښځه وروسته د غره بیخ ته ورسیدو ، ما خو هڅ کله هم د خپلې مور مینه نه وه لیدلې خو د دغې ښځې خبرو ماته د مور د مینې ارمان راوست،او په خپل زړه کې مې د اسمانونو له مالکه ګیله کوله چې ولې دې زه له دغه خوږ نعمت ښځه بې برخې کړی یم ،ماته دا ښځه کټ مټ د خپلې مور په څیر ښکاره شوه ،حال دا چې ما خپله مور نه وه لیدلې خو ما فکر کاوه چې همدا زما مور ده.

د غره په بیخ کې څو ډاډ سنې ولاړې وې،ډریورانو یې چغې وهلې.

علي مسجد ته !

علي مسجد ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیناستو ،لږه دمه مو جوړه کړه ،یو سوچ چې زه یې ډیر زورولم هغې هڅ په دمې پوی نه کړم.

ماسره په جب کې نهه سوه روپۍ وې ،له ځانه سره مې فکر وکړ که چیرې له دې ښځو سره ځې د علي مسجد پورې کرایه درې سوه کلداري ده نو د پنځو کسانو یو نیم زر روپۍ شوې،له ماسره نهه سوه روپۍ دي ،دا هم راته بې غیرتي ښکاره شوه چې بیا هلته هغوي ته وایم چې پیسې راکړئ.

نو له ځانه سره مې وویل چې دوي ته به څه بانه وکړم چې زه همدلته پاتې کیږم په موټر کې به یې کینوم ، زه به بیا وروسته لاړ شم.

همداسې مې وکړل ،ښځې ته مې وویل چې تاسې لاړ شئ او زه پاتې کیږم ښځه ډیره هوښیاره وه لکه هغه چې له مخکې نه په ما پویه وي ماته یې وویل:گوره ځویه که د پیسو یا کومه بله خبره وي نو ما ته یې ووایه هڅ پروا نه کوي ،خو ما ټینګار وکړ چې داسې هڅ کومه خبره نشته خو زه اوس نه ځم زه یو ملګري ته انتظار یم کله چې هغه راشي نو بیا ځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې مې په موټر کې کېنولې څو ځله راته زړه وويل چې صفا ورته ووايه چې زما سره پيسې کمې دي ،دا خبره هم راته يوه بې غيرتي ښکاره شوه د کور پته مې ترې واخسته، ورته مې وويل چې حتماً به يوه ورځ درځم .

موټر روان شو ،داسې احساس مې کاوه لکه له مانه چې زما روح وړي ، لکه د يوه بې وسه انسان په څير ولاړ وم او له لاسه مې هڅ هم نه کيده .

روح مې په بدن کې په لړزا شو ،زړه مې بې واره ټکانونه کول،هڅ نه پوهيدم چې ولې په دې لاروۍ پسې زما زړه خوږيږي...

له ښې ډيرې مودې وروسته زه په يوه بل موټر کې سپور شوم ،موټر د غرونو په منځ کې لاره لنډوله خو زه هڅ نه پوهيدم گنگس وم هڅ مي هم نه اوريدل لکه يو ويريدلي ماشوم ، نه پوهيدم چې موټر به څومره مزل کړی وو خو د موټر بريک او د خلکو شور ماشور راپه خود کړم،کله چې له موټره کوز شوم،نو له خلکو مې واوريدل چې له گړنگه لاندې يو موټر پرېوتی او ټوله امله يې وژل شوې يواځې يو ماشوم بچ دی،په سر کې مې يو ډزوشو نور پوی نه شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو یوه چغه مې له خولې ووته او په ژړا ژړا مې منډې شروع کړې، ځان مې لاندې موټر ته ورساوه، په اول قدم کې مې په هماغه چا سترګې ولګېدې چې په لومړي ځل یې ما ته د مور مینه راکړې وه، خو مګر ما ورسره ډیره غټه جفا وکړه ،کاش چې زه هم له دې سره په همدې موټر کې وای چې زه هم مړ وای.

زه له وړکتوبه بد قسمته وم اول مې خپله مور مړه شوه په هغه وخت کې خو په دې بدبخته دنیا پاتې شوم ، خو چې کله بیا د مور د مینې خبر شوم،ډیر ژر مې دا دنیا ړنګه شوه.

او هغه څوک چې زه یې له دې مینې خبر کړم ډیر ژر له مانه ولاړه، زه یې یواځې پرېښوم ما په ټول عمر کې د مور مینه نه وه لیدلې یواځې یو څو شېبې وې هغه هم د خوب کاته وو خو زه به اوس په ټول ژوند کې د مور ارمان کوم.

۱۳۸۹دلوه ۱۵

بټې کوټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم ټولګی

لمر جګ ولاړو ،له کړکۍ یې خپلې شغلې کوټې ته په سرعت سره د ننه کولې د لمر ځلانده شغلو یې د تورو زلفو سره لوبې کولې له ښه ساعت وروسته یې د سترګو د بریښنیدو حس یې وکړ، په اړخ د اوښتو سره یې د لمر مستو شغلو سترګې بیا وبریښنولې راویښه شوه.

له ویښنیدو سره یې سم له خولې یو چغه ووته.

وېی خدایه !ما بوره کړې لکه چې ګلاب خان بیا بې چایو تللې.

یو سوړ اسویلی یې وکړ،شین زوړ ټیکري یې په سر راسم کړو ،د ټیکري، په سر کولو نه وروسته یې ناکهانه له خولې ووته یاالله خیر کې(کړې) له لږ سوچ څخه وروسته په خندا شوه ،ښه اوس پوهه شوم دا خبره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوتـره لـه ځایـه پورتـه شـوه پـه کوټـه کـې یـې تېـز قدمونـه واخیستل ژر ژر د ځای په خوندې کولو لګیا شوه کله یې چې بیسترې او نور کالي ټول کړل نو تصمیم یې ونیوه چې د خپلې خور کره به ځي د خور کور یې یو څه له کلې لرې وو ،خـو بیـا لکـه د لیونـو پـه څیـر ژر لـه خپـل تصـمیمه واوښته،د کور په کار لګیا شوه.

نن بسانه نه پوهیده چې ولې هم خوشحاله ده او هم خفه په چلاکۍ یې د کور کارونه کول خو پـه ځان نـه پوهیـده چـې ولې داسې ده.

نن یې د سهار چایو ته هم زړه نـه کیـده پـه کـور کـې یـې کـار کـاوه کلـه بـه انګـړ تـه او کلـه بـه پـه یـوه منـډه کـوټې تـه ننوته،زړه یې بې واره ټوپونه وهل کله به یې د خوشـحالۍ احساس کاوه او کله به یې د خفګان.

لمر ښه ګرم شوی وو خلک ورته نه شوه ټینګیدای خو مګر بسانه په هغه تاوده لمر کې لګیا وه او کـور یـې جارو کـاوه ،داسې ورتـه ښـکاریده لکـه چـې نـن یـې د کـالونو کـالونو ارمانونه پوره کیږي خو پـه یـو شـېبه کـې بـه داسـې فکرونـو پسـې واخیسـته تـه بـه وایـې چـې نـن ورځ یـې د ټـول عمـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواري اوبه وړي زړه نا زړه وه ،غولی يې جارو کاو ، لګيا وه تقريباً نيمايي انګړ به يې جارو کړی وو چې له خولې يې دا د سهار په خير چغه ووته يا الله خير کړې...
نور يې نو زړه ټينګ نه شو ، په بې واکو قدمونو د انګور تاک څپرګي ته راغله، په هغه شکيدلي کټ کې کيناسته چې د ميړه د مرګه د مخه يې جوړ کړی وو دا داسې زوړ کټ وو چې د يارلس څوارلس کاله پخوا جوړ شوی وو د بسانې ميړه پخوا په يوې مريضتيا مړ شوی وو اوس نو يوازې يو ځوی يې لاره چې ګلاب نوميده چې اکثره د کلي هکانو به ورته ګلابې ، غټې سرې ،پمن او داسې نور نومونه اخيستل.
بسانې يو ځل بيا خپل تللي روحيات سره راجمع کړه، زړه يې په دې کراروه چې ګلاب خان ورته ويلي وو چې نن د ابتدائي څخه فارغيږي،نور به متوسطې ته د کلي بازار ته ځي ،خو يو دم به لګه د ليونو غوندې په خبرو راغله نه داسې نه شي کيداى کله به په زړه کې موسکی شوه،په مغرورانه انداز به يې وخندل او له خندا سره يو ځاى به يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل،اوس به زه هم د کلي په ښځو کې سر لوړې ناسته یم،وایم به چې گلاب خان په اووم ټولگي کې دی.
مخکې به چې کله،دې د کلي د ښځو په مخ کې د گلاب خان د سبق یادونه وکړه ،نو هغوي به ورته ویل چې ته خو لاصبر وکړه هغه لا په سېر کې پوهيږ نه ده ویشلې او ته وایې چې مکتب کې دې هغه خوارکی گوره چې د شپږم صنف نه فارغیږي او که نه.
دې خبرې به بسانې ته سخت زور ورکاوه اکثره وخت چې به چا ورته داسې خبرې وکړې نو د خوارکيږ بسانې سره به بل څه نه وو بغیر د اوښکو ،بې ځوابه به شوه او په مخ به یې یو سیل اوښکې راماتې شوې.
له ډیره وخته په انتظار وه،په دې تمه ناسته وه چې گلاب به راځي ،د خپلې کامیابې زیری به ورکوي ،بسانې په زړه کې یې دا نذر هم منلې وو چې که چیرې گلاب کامیاب شي نو په کور کې یې چې کومه غټه چرگه ده هغه به کلي د جومات ملا امام ته ورکوي ، بسانې ته نن بیخي کور خوند نه ورکاوه ، په څپره کې لره بره گرځیده خو ډیره پریشانه ښکاریده تا به ویل روح ترې الوتې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د خپل زور تیکري په ګنډلو بوخته وه چې د دروازې درز یې واورېده د کلي یو هلک په منډه راغی،بسانې ابۍ !

واه بسانې ابۍ ! هله ګلاب کامیاب شو .

څه زما ځوی کامیاب شو !؟

بسانه له ډیرې خوښۍ نه په جامو کې نه ځایېده هلک یې ټینګ ټینګ ښکل کړ،له جیبه یې ورته یو شکیدلې پنځه ګون راووست ور یې کړ، اوس نو بسانه په دې وپوهیده چې سهار یې څو ځله د ټیکري پیڅکه سر ته راتله هغه همدا د ګلاب د کامیابۍ زیری وو.

بسانه په ځان نه پوهیده نن یې د کلونو کلونو ارمان پوره شوې وو خو بیا هم بسانې ته داسې بریښېده چې دا هر څه ابس دي ،په منډه د کوره ووته له لرې پټو سرته په سړک،یو څو هلکان ښکاره شوه چې ډیر په تیزۍ سره راروان وو ،کله به یې منډه کړه،کله به یې په یو او بل د کاغذنو بارانونه کول له منډو یې داسې څرګندیده چې خوشحاله دي،بسانه په ډیر تلوار سره د دروازې مخکې ولاړه وه،چې اوس به یې ګلاب خان ځوی راځي ،په همدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې یو دروند اواز راغی او لـه ورایـه یـوه شنه لـوخړه هـم پورتـه شوه، هغـه متـل دې چې وایـي (ویشـتلې پـه زړه بیدار وي) بسانه له مخکې نه پویه وه چې د هیلو کورګې یې وران شو ،ځای په ځای کیناسته له پښو یې ساه وختله. له لږ ځنډ وروسته یې څو کسان ولیدل چې یو کټ یې د دوی د کور پـه لـور راروان کړی،او د بسانې پـه زړه کې د اووم ټولګي ارمان پاتې شو.

۱۳۸۹ دلوه ۱۷
خپله کور

بوټی که دنډر

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن شپه بیا په دفتر کې نوکریوال وو ، غوښتل یې چې نن کور ته ولاړ شي خو مګر بل یې داسې څوک ونه مونده چې د ده په ځای په دفتر کې نوکریوالي وکړي ،مخکې به کله کله ایمل د ده په ځای پاتې کیده خو نن ایمل هم کوم ضروري کار درلود ، هغه هم له دې څخه د مخه کور ته تللې وو ،د مجبورۍ ورځې نه په دفتر کې پاتې شو ډیر زیات خفه وو په سوچونو کې ډوب وو چې څه وکړي.

خپل دفتر ته ننوت،د ټلفون غوږۍ یې راواخیسته د یو څو خبرو وروسته یې د ټلفون غوږۍ بیرته کیښوده ،په فکرونو کې له دفتر نه په تیزو قدمونو ووت،ښه ساعت به نه وو تېر چې بیا لکه د لیوني په خیر راننوت،ژر یې بیا د ټلفون غوږۍ راواخیسته، زنګ وواهه له یو څه خبرو نه یې وروسته بیا غوږۍ کیښوه روان شو .

بصیر نن د نورو ورځو په څېر نه وو هم یې په خیره کې خوښي په څپو وه او هم یې له سترګو خفګان وریده ، په کوچ کې اوږد اوږد وغځیده ،د تلویزون ریموټ یې راوخیست ،تنې یې کیکاږله تلویزون روښانه شو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلويزون کې يوه ښکلې او زړه راښکونکې منظره وه چې ورسره د يوه هنرمندې جذابه ځيره هم راښکاره شوه ډيره په زړه پورې سندره شروع وه سندره به لا نه وه خلاصه چې بصير بيا تنې کيکاږله چينل يې بدل کړ، په يوبل چينل کې د يوه روغتون واټونه راښکاره شوه ، دا يوه صيحي ليدنه وه د يو روغتون څخه چې ډيرى چاروا کي ورتـه راغلي وو ...

بصير دا ځل دې ته ځير شو لـه لږ وخت وروسته وپوهيده چې دا د ننگرهار صحت عامه ده لکه بصير تـه چې دې خپرونې ډير خوند ورکړى وي،د تلويزون لور ته يې په ځير ځير کتل.

په تلويزون کې د ننگرهار د صحت عامې اړوند معلومات ورکول کيدل چې څومره بخشونه لري او نور...

بصير په همدې ننداره وو چې يو دم يې په ځيره کې بدلون راغى يوځل بيا يې د تېر په څېر په سترگو کې د خفگان نښې نيښانې راڅرگندې شوې په ډيرې خواشينى سره تلـويزون تـه ناسـت وو او خپرونـه يـې ننـداره کوله، پـه تلويزون کې بصير د زيږنتون څانگه وليده چې ډيرې ښځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ماشومان پکې پراته وو ځينو ښځو خو به خپل مخونه پټ کړي وو خو مګر بعضو يې ژير ژير مخونه چې د مريضۍ نښې په کې د ورايه ځرګندې وې ښکاره وو کيداى شي چې په دوي کې د مريضۍ د وجې دا توان نه وو چې خپل مخونه پټ کړي او يا هم کومه بله وجه به...

د بصير د واده ديارلس کاله کېده چې بچي يې نه وو ښځه يې هم په خپله خوښه کړې وه ښځه يې ناديه نوميده چې له د سره د پوهنتون په يوه ټولګي کې وه، د پوهنتون په دوران کې يې سره واده کړې وو ،خو د بدمرغه چې د دوى کوم ماشوم نه وو ،د خوشحالۍ خبره خو دا وه چې ډاکټر پس له ديارلسو کالو د دې زيرى ورکړى وو چې ډير ژر به د يو ځوى يا لور خاوند شي خو په دې يې هم پوهولى وو چې کيداى شي ستا ښځه پکې خپل ژوند هم له لاسه ورکړي.

بصير به چې کله د خپل ماشوم پېدا کېدنه را ياد کړل نو په ځير کې به يې يو ډول خوښي را پېدا شوه خو بيا به چې د ډاکټر خبرې ورپه ياد شوې چې ورته يې ويلې وو کيداى شي چې په دې کې ستا ښځه خپل ژوند هم له لاسه ورکړي،نو زړه به يې په سينه کې بې واره په درزا شو ،له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانه سره به يې دا ويره لرله چې هسې نه د ګل سره ډنډر هم مات شي، ځکه د بصير نا ديه بې حده خوښه وه، ډير په مينه يې ورسره واده کړې وو.

څو ځله د کورنۍ له خوا ورته ويل شوي وو چې بله ښځه به درته وکړو خو د نه منله.

په دې شپو کې به بصير ډير په دفتر کې هم نه پاتې کېده ځکه پوهېده چې په کور کې بغير له ده څخه څوک نه شته يوه مور يې ده، هسې نه چې په ميرمن يې څه ونه شي.

د شپې لس بجې به وې چې د کټ خوا کې ټلفون په شرنګا شو بصير ډير په بيړه راپاڅېده ،د ټلفون غوږۍ يې پورته کړه په ټلفون کې يې يو نااشنا غږ واوريده د يو څو خبرو نه وروسته يې په ځواب ورکړ سمه ده درغلم.

په کاواکو ګامونو له کوټې ووت د ډيرې ورخطايي نه يې چوکيدار ته هم څه ونه ويل، په موټر سايکل سپورشو ،تپه تياره وه سترګه په سترګه سره څوک نه ښکاريدل، له لږ مزل څخه وروسته له يو کوڅې ورپسې يو تور موټر رااووت، په ډير تېزۍ سره د ده پسې رارروان وو بصير لږ څه تېزشو

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر هم ورپسې ګړندې شو ،بلاخیره موټر د بصیر مختـه ودریده.
دوه کسان چې مخونه یې پټ وو رابښکته شول په لاسو کې یې ټوپکونه وو ،بصیر ته یې ونیول دا یې نور خبرو ته پرې نه ښود ،له ځانه سره یې په یوه نامعلومه خوا یوړو ،له هغې ځخه دا دې شل کاله نور هم تېر شوه د بصیر ځوی زلمی دی،خو بصیر بیا رانغی کوم فکر چې هغه له ځانه سره لاره چې د ګل سره ډنډر مات نه شي له هغه نه ډیر سخت کار وشو هغه دا چې د ګل ټول بوټی له مینځه ولاړ.

۱۳۸۹_۱_۲
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دا ژاړي زه ژاړم

سهار شو نن له سهاره وريځو خپلې وزرې خپرې کړې
وې د اسمان زړه هم ډک ډک کېده، خو لا به ترې يو يا څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځاځکې د ځمکې په لور نه وو راتوی شوي ،چې په کوځه کې یو شور ما شور شو ،یو داسې شور چې ما په خپله کوځه کې په ټول عمر نه وو لیدلی،هر چا سرونه ښکته ټول خلک داسې وو تا به ویل چې گونگیان وي یواځې سرونه یې ښکته پلار مې له لرې ولیده چې هغې هم سر ښکته،د کور په لورې روان وو ،زه هم د پټیو په لور روان شوم،ترڅو زه هم ځان پوه کړم، له لرې مې په یوه دیره کې وکتل،ډیر خلک راټول شوي ما هم خپل قدمونه یو څه گړندي کړه ورغلم د خلکو یوه دایره جوړه وه،په مینځ کې یې یوه ښځه ناسته وه،د ښځې په مخ کې یو ماشوم هم پروت وو ،ماشوم زما په فکر چې اوده وو خو...

ښځې ژړل،ټول خلکو ته یې ښېرې کولې داسې الفاظ یې د خولې راواته چې که هر څومره کلک زړی انسان هم وي نو یو ځل به یې د سترگو څخه یو څو ځاځکي لاره وکړي،په هڅ چا کې هم د پوښتنې توان نه وو ،چې تري کړی یې وای،ټولو ټیټ سرونه اچولي وو یواځې د ښځې خبرو ته یې غوږ نیولی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د انسانانو انصاف دی دا انسانان نه دي دا د ځناورو نه هم بد تر دي...

زما زړه هم دغه وخت د زغم له پوړۍ ولوېده زه هم د نورو په څېر سلګو واخیستم ،له سترګو مې بې واره اوښکې راروانې شوې ،اوښکې مې پاکې کړې ،له ښځې نه مې وپوښتل.

تروري څه خبره ده ؟

ښځه سلګو ونیوله داسې ډوبه شوه لکه ماشوم چې په ژړا کې ډوب شي ،ښه په زوره زوره یې وژړل په ژړا کې یې راته ویل: که زه درته پوره خبره وکړم که زړه دې د غوښې وي نو ته به هم دا هرڅه پرېږدې اوله ما سره به وژاړې او که ستا زړه هم زما د خپلوانو او د هغه بد مرغه په څېر وي ،نو بیا مه ژاړه ،بیا ته هم د هغوي په څیر ما پورې ملنډې ووهه ،ما پرېږده چې ښه په زوره زوره وژاړم چې دا یتیمه فضاء ما ته خپله ژړا راغبرګه کړي، چې په دې انګازو کې د خپل ژوند ټوله کیسه تاسو ناترسه انسانانو ته وکړم، پرېږده چې زما چغې ظالمان واوري چا چې زما ځوی زما په غیږه کې بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلاره کړ، او زما دا چغې هغه دوستان هم واوري چې د اوښکو پاکولو په ځای ماته د نیستۍ پیغورونه راکوي...

گوره ! زه یوه پښتنه یم ځان راته په ژړا ډېر بد ښکاري خو زه نه ژاړم ما نه دي ژړلي، تر اوسه خو نور راکې د ژړا ځای ونه شو او خپله د دې ناترسه انسانانو په وړاندې یې خبرې پیل کړې ،د داسې بې غیرته او بې پښتو انسانانو نه زما ژړا پرده نه کوي،او زما دا اوښکې ستر ماتوي،په خپل سر زما له سترگو رواني دي...ژړا

خدای(ج) شته چې خپله مې هم د سترگو څخه د اوښکو سیلاب راروان وو ما هم نه شو کولای چې خپله ژړا او سلگۍ کنټرول کړم،دا خپل ځان راته د دې ښځې په مخ کې یو مجرم ښکاره شو زما د وجدان قاضي همدا یوه پرېکړه وار په وار اوروله چې ته مجرم یې او دا مې هم ومنله چې مونږ ټول مسولیت لرو ،ټولو خلکو حیران حیران کتل ،په هڅ چا کې د خوځیدو طاقت هم نه وو د ټولو په اننگو د سپینو اوښکو سیلاب رامات وو ټولو ژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ښځې د خوا او شا خلکو دا بې واره او ښکې ولیدې نو یقین یې راغی چې زما په غم زما غوندې وژړېدل نو خپله کیسه یې دا سې پیل کړه.
ویل یې نه زه لیونۍ یم او نه بل څه... ژړا
اول خو له دې ماشوم نه په تنګ ووم چې له مانه یې ډوډۍ غوښته او بیا د کور هغه بد مرغه مالک راغی ،ما نه یې د کور کرایه غوښته له ما سره د خوراک څه نه وو چې مو خوړلې وی،نو کرایه به مې د کومه کړی وای څومره زاري چې وه هغه مې ورته وکړه خو چې کله د هغې بدو ارادو نه خبره شوم چې ما ته یې ویل چې که پیسې نه وي نو ما خوشحاله کړه...ژړا
بیخي د ژوند نه مې زړه تور شو ،د کوره راووتم کور مې ورته پرېښود د ژمي یخه شپه مې په دې ډېره کې تېره کړه ،دې ماشوم مې له ما نه په وړه ژبه ډوډۍ غوښتله تر څو پورې چې راکې شیدې وې ورمې کړې نور نو ما کې هم شیدې نه وې او زه هم وږې شوې وم ډیر کوښښ مې وکړ خو هېڅ ونه شوه،نو دا د ویالې بوټې مې راوخیسته،په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله مې هم وخوړل او دې ماشومې ته مې هم ورکړه ما وی چې یو څه به قرار شي، خو زه څه خبره وم چې ...ژړا
زه به یوا ځې وژاړم چې دی زما د ژړا سره ونه ژاړي او یا راسره د دې دېرې دا خزان وهلې ونې وژاړي ، د دې ونو زړونه هم زما د دوستانو په شان دي خو یو فرق په کې دا وو ،چې زما دوستانو زما په ژړا پورې خندا کوله او ونو خندل نه خو خاموشه ولاړې وې،لکه چې د یوې وړې ماشومې او یوې بې وسه مور د ژړا غږونو ته یې غوږ نیولی وي ،دې لوې خاموشۍ زما د ژوند په اینه دا سې خاپونه کش کړه چې د ښایستونو دنیا هر څومره ښایسته شي زه به ورته د تورې شپې په سترګه ګورم، ما ته د خپل وړې ماشومې ژړا ګانو د کربلا د تږو کیسه وکړه،ما ته د خپلې لور د لوږې سلګیو د دې انسانانو د بې رحمیو مخ وښود ،د دې بدرنګو په بازار کې یوازې د وحشت تیارې دي دلته انسان ته د انسان په سترګه نه کتل کیږي دلته د انسان خبره د مطلب وړې ده، دلته ارزوګانې ړندیږي، ما ته دا هیلې هسې لیونۍ ښکاري ،دا خلک د وختونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کبرجن سمندر په غاړه د مرگ څخه ناخبره پراته دي ،اخیر به...
اخیربه دا اوښکې سیلاب ونه شي او د ډیرو کبرجنو ککرۍ به هوارې کړي.
ستا چې شیدې خوړونکی ماشوم د لوږې مري او د هیلو دروازه دې د خلکو په لاس بنده شي ایا ته به ونه ژاړې !ته به د خپل ماشوم د معصومو سلگیو سره خپلې ساندې ملگرې نه کړې ؟
ایا دا انسانان د ژړا سره بلد نه دی ؟
زه یوه مور یم او مور تل د زړه وینې اولاد ته ورکوي.
خو نه !
خو نه ! زه هغه بد بخته مور یم چې ما ونه کړای شو چې خپل ماشوم بچي ته د ژړا څخه بل څه ورکړم ماونه شوه کړای چې خپل ماشوم ته د زړه وینې ورکړم بلکې ما بدبختې خپل بچي ته یوازې دا اوښکې ورکړې ،نور وس مې نشته نو ځکه...
چې لور مې ژړل ما هم وژړل او بیا سلگو ونیوله......

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دا ژاړې زه ژاړم ، که څوک ژاړي او که نه نو زه به ژاړم
، ځکه زما وینې ژاړي زما شیدې ژاړي زما سترګې ژاړي
زه یوه بدبخته مورېم زه به ژاړم زه به ژاړم.

که دنیا ټوله خوشحالي شي
زه به یوازې په کې اوښکې تویومه

پېښور ګلدره

بد نصیبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الله په نامه یوځه راکړئ،ډیره غریبه یم د سر سیوری مې نشته هڅ خواخوږی نه لرم په والله چې ډیره غربې مې ده،چې سر مې راپورته کړ د یوې ښځې څېره مې ولیده،خو چې ورته مې کتل نو سوالګره نه ښکاریده.بلهدا چې عمر یې هم ډیر نه وو خو زړو جامو او شلیدلي څادر یې د دې ګواهي ورکوله چې ډېرې غمونه او کړاونه پرې تیر شوي،فکر مې نه شو چې څو روپۍ مې ورکړې وای ، ښځه روانه شوه.

پام مې بلې خواته شو ،په صفایي مې پیل وکړ ، دا څو ورځې کیدې چې دا ښځه وینم په بازار کې خېر غواړي له دې نه مخکې مې کله هم نه وه لیدلې ،د ښځې شکل هم د سوالګرو په څېر نه وه، ځکه دې نورو خېر غوښتونکو به په زوره هم پیسې غوښتې خو دې یواځې ویل چې د خدای(ج) په نامه مرسته راسره وکړئ ،که به چا څه ورکړل نو ښه ترښه ګڼې نو په خپله مخه به تله.

د جمعې ورځ وه ،نن مې زړه ډېر تنګ وه ما غوښتل چې د جمعې د لمانځه نه وروسته د ملګرو سره چېرته چکر ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړشم ، د جمعې لمونځ مې وکړ،د دوکان په خوا راروان شوم.

په هغه کوڅه کې چې زموږ د دوکان خواته غځېدلې وه د يوې ښځې نه درې کسه چې لوړ لوړ قدونه، غټ غټ بريت يې درلوده او رنګونه يې هم يو څه تور وو غوښتل يې چې موټر ته يې په زوره پورته کړي،ښځې له دوې سره مقاومت کاوه د ښځې چغو او سورو د ټولو خلکو مخ دغه کسانو ته ور واړاوه، سړو ډېره هڅه وکړه خو مګر ښځه ورسره پورته نه شوه ښځې ډېرې نارې وهلې،ويل يې چې خلاصه مې کړئ ترې دا ظالمان دي د خدای(ج) په خاطر....

زړه مې نور طاقت ونه کړ،ورمنډه مې کړه زما سره يو څو نورو ځوانانو هم رامنډه کړه، هغه کسانو چې موږ وليدو په موټر کې کيناسته ډېر په تېزی سره روان شوه.

ټول ځوانان بېرته ستانه شو ، خو زه بيا هم ورغلم د ښځې حالت چې مې وليد خدای(ج) شته ډېره يې بې ستره کړې وه جامې يې ورتـه شکولې وې سم نيم بدن يې ښکاريده،په سر يې لوپټه هم نه وه،خپل ثادر مې ور وغورځاوه ښځې له ځانه ثادر تاو کړ،په سلګو سلګو چې له سترګو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ورسره يو څو سپينې ملغلرې چې د پاکۍ څرګندونه يې له ورايه کوله هم ملګرې وې روانه شوه، ماغوښتل چې ترې وپوښتم خو پوښتنې ته هڅ وخت پېدا نه شو، په زړه مې يوه غټه غوټه پاتې شوه ښځې له سره شاته نه کتل ګوندې حيا به ورته ودريدلې وي ځکه د ډګ بازار په مينځ کې بې ستره شوه، زموږ له سترګو په يوه پړک کې پناه شوه.
راغلم بيا مې دوکان خلاص کړ په سر کې مې ګڼو پوښتنو الوتنې کولې چې دا ښځه ولې دې سړو موټر ته پورته کوله او دا نه تله؟
دا خلک څوک وو؟
کيداى شي چې دا ښځه دوي کوم بد کار له پاره وړله؟
شايد دا به يوه بد کاره ښځه وه...
خو بيا مې په ذهن کې د هغې حياناکې سترګې او معصومه څېره تېره شوه زړه به مې ويل چې نه دا ډيره معصومه ده داسې نه شي کيداى، له ځانه سره مې وويل چې راغله نو حتماً به ترې پوښتم، ماغوښته چې په چکر چېرته لاړ شم خو دا کار رانه پاتې شو، ځکه زه پوهيدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مازیګر به دا ښځه د خیرات د ټولولو لپاره راځي ،زه به ترې پوښتنه کوم.
څو ورځې دا رانغه،مازیګر شو ښځه راغله،سپین غوښین لاس یو ځل بیا را اوږد کړ،د الله(ج) په نامه یو څه راکړه؟
ما چې هغه حیا ناکې سترګې چې ښکته ځمکې ته یې حیران حیران کتل ولیدې ورته ځیر شوم خو له لږ ځنډه وروسته پوی شوم چې ښځه غوصه شوه،ریښتیا هم دا دنیا ډیره مکاره ده،د دې دنیا خلک هم ډیر ناولي دي ای څه ګورې !...
خورې که خفه کیږې نه نو یوه پوښتنه درنه کوم؟
هغې د سر په خوریدو سره ځواب راکړ چې نه خفه کیږم.
ورته مې د کیناستو بلنه ورکړه،ښځه په داسې حال کې چې په خبرې کې یې د ویرې نښې پیدا شوې کیناسته.
خورې هاغه ماسپیښین څوک وو چې ته یې له ځانه سره پورته کولې؟
ښځې په تونده لهجه جواب راکړ چې ته یې څه کوې بس که خیرات راکوې رایې کړه ګنې له هغې خبرو نه تیر شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه نه خورې ! ته لکه چې په غوصه شوې زه کوم بل مطلب نه لرم ماوې که زما درسره څه د وسه کیده نو کړی به مې وای هسې نه چې بله ورځ بیا داسې پیښنه رامنځ ته شي، ته باور وکړه زه له تاسره همدردې لرم نو ځکه مې له تانه پوښتنه وکړه.

ښه، خو زه نه غواړم چې ته د دې کیسې نه خبر شې، که خبر شوې نو د همدردۍ په ځای به دې له ماسره نفرت پېدا شي.

ما بیا هم ټینګار وکړ،زه نه پوهیدم چې ولې دا ښځه دومره ژر راځي شوه چې ماته خپله کیسه شروع کړي، خو کیدای شي چې د هغې به هم په ما سترګې خوږې شوي وې ،ښځه ژړغونې غوندې شوه او په کیسه یې پیل وکړ.

د دې نړۍ خلک ډیر خود غرضه دي دوي ته مرګ هم نه دی په یاد زه له دې دنیا نه په ټول ژوند کې ښه خاطره نه لرم کله چې زه خپل تېر ژوند را په یاد کړم...ژړا

زما نوم شګفته دې،زه د افغانستان او سیدونکې یم خو مګر په دې نه پوهیږم چې په افغانستان کې د کوم ځای یم،د نن نه ۲۵ کاله مخکې کله چې په وطن کې انقلاب رامنځ ته شو نو مونږ هم را مهاجر شو، چې د راتګ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې زه له خپلې کورنۍ څخه ورکه شوې وم، په پېښور کې یو کس پیدا کړم، خو اوس زه هغه کس نه پېژنم هغه بیا په یو بل کس خرڅه کړم،له دغه کس سره ما تقریباً اولس کاله تېر کړه دغه سړی ډېر ښه سړی وو د عمر یوه ډېره برخه یې تېره کړې وه ،په دې اولسو کالو کې ما ترې کومه بده خبره هم نه وه اوریدلې ،ان چې زه د همدغه کس په کور کې پېغله هم شوم.

دغه کس نعیم نومیده چې خلکو به ورته نعیم مامې ویلې ،زما په نظر هغه ډېر ښه سړی وو ،هغه د انسان په جامه کې یوه فریښته وه ،ما ورته د پلار په سترګه کتل زما یې ډېر زیات خیال ساته زه هم ترې ډېره خوشحاله وم،خو زما نظر غلط وو ،له سترګو څخه څو اوښکې د ګریوان په طرف راغلې او سلګو ونیوله...

دا د انسان په جامه کې یو حیوان وه ،ډېر ژوند مې ورسره تېر شو ،یوه ورځ یې وویل چې چکر ته ځو ،زه هم ډېره خوشحاله شوم ځکه په ځوانۍ کې به څوک وي چې چکر ته خوشحاله نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر راغلو دواړه پکې سپاره شو ،ويل يې چې سوات ته ځو په لاره کې ډيرې ښکلې منظرې او ښکلي ښکلي ځايونه مې وليدل ډير انسانان مې هم له نظره تېر شول،څوک په موټرو او څوک په پښو روان وو د الله ويش وو ،سوات ته په رسېدو سره يو هوټل ته وښتو ،هوټل ډير ښايسته او په زړه پورې وو ،ماته دا هرڅه نوي وو ،چکر ته ډيره خوشحاله وم.

ډوډۍ مو وخوړه،له ډوډۍ نه وروسته زه د هوټل چت ته پورته شوم،او له هوټله مې د سوات د ښکلو منظرو سيل کاوه دا سيل زما د ژوند د بدبختيو لومړې پوړ وو ،شپه شوه د شپې تر ناوخته د هوټل په چت ناست وو ،د سوات له خوږې هوا مو خوند اخيست،کوټې ته راغلو په کوټه کې يو تخت وو ،ما د احترام له مخې نعيم ته په تخت کې ځاى جوړ کړ، په خپله لاندې څملاستم ،ګروپ مو ګول کړ د شپې لس يولس بجې به وې چې په خوب کې مې د يوه درووند شي احساس وکړ، سترګې مې پرانيستې ،يو ټوپ مې وکړ،هغه څه چې ما يې احساس وکړ هغه نعيم وو چې خپلو نفسي خواهشاتو راخيستی وو او خپله اصلي څيره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ماته په هغه شپه وښوده، که هر څومره چې مې ځان وخوځولو خو دم راکې نه وو ،نه پوهېدم چې ولې...
خو هغه چې هر څه کول هغه يې وکړه ... ژړا
شپه تېره شوه سهار شو راپاڅېدم کله چې تېره شپه راپه زړه شوه نو ډېره ژړا راتله،له ځانه سره مې دومره وژړل چې سترګې مې په ځان وپړسولې نعيم راغی ماته يې سوال او زاري شروع کړه چې خطاء رانه شوې...
زه بيا وروسته پويه شوم چې د شپې په ما کې ولې دم نه وو نعيم په ډوډۍ کې د نېشې ګولې اچولې وې.
د غرمې مهال،يو څو کسه د يوه تور بيک سره راغله،د نعيم سره يې ستړي مشي وکړه په سترګو کې يې سره ايشارې وکړې بيک يې ورکړ،نعيم راته وويې چې زه راځم په خيره کې يي له لرې ورخطايي ښکاريده ، زه چې پويه شوم چې کيسه بل رقم ده نو ورته مې وويل چې زه هم له تا سره ځم ،نعيم بانې شروع کړې خو ما چې خبره ټينګه کړه ،هغه هڅ غږ ونه کړ ،بې ښاره له هوټله ښکته شو له لږ وخت تېريدو نه وروسته يو تور کس رابانديې لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچاوه، ما که هر څومره کوښښ وکړ خو ځان مې ترې خلاص نه کړ، او بيا يې له ما سره... ژړا ...
د ښه ساعت ژړا نه وروسته بيا يې په خبرو شروع وکړه، يو داسې ځای ته بوتلم چې ما هغه ځای نه وو ليدلی ډير وهل ټکول مې وخوړل له دې سره، سره نور څه نه وو چې هغوي له ما سره و نه کړه ګډا ما ياده کړه بدلمني ما وکړه ...
اخير دا چې له خپله ځانه مې نفرت پيدا شو هڅ مې هم نه شو کولای، مرګ هم راتـه نه راتله څو، څو ځله مې د خودکشۍ اراده وکړه، بيا به څه ناڅه راپيښ شو خودکشي به پاتې شوه.
يو ورځ يې د يوه خان کره بوتلم له خان سره يې په يوه کوټه کې واچولم خان غوښتل چې له ما سره بدلمنې وکړي، مګر ما ډير کوشش کاوه چې ځان ترې وساتم بيا هم چيرته د نر زور او چيرته د ښځې.
ښځه بيا په ژړا شوه خپلې اوښکې يې ژر ژر پاکې کړې په ډير زور سره يې وويل خو ما بيا هم خپل همت و نه بايله خان ډير نيشه وو، کله چې هغه اوده شو نو زه ترې په کړکۍ راووتښتيدم، چې راووتم نو چوکيدار ونيولم هغه ډير ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی وو ،زه یې خوشې کړم،دادې زه دلته راورسیدم،زه په دې خلکو نعیم بدمرغه خرڅه کړې وم،خو اوس چې زه دغه ښار ته راغلې یم نو ماته داسې په ذهن کې راځي چې زه دلته اوسیدلې یم او زمونږ کور هم یو وخت همدلته وو دلته زما زړه سکون بیاموند زه دلته ګرځم چې کیدای شي چې یو ورځ مې د خپل پلار دوسترګې وګورم ،کاش چې د مرګـه مخکې یو ځل د خپل ګران پلار هغه دوه سترګې وګورم زما پلار ډیر...

ناڅاپه یو سړی،دې ښځې ته ورغاړېوت،په ژړا یې پیل وکړ زه ډیر حیران شوم چې په دې سړي څه وشوه خو په ژړا ژړا کې مې د خولې دا خبره واوریده چې وزما بدنصیبې لورې،کله چې ما د هغه سړي څیره ولیده هغه زما پلار وو.

نوټ:دا یوه ریښتوني کیسه ده چې ما ته مې یوه ملګري کړې

.

۲۲/۸/۱۳۸۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مرام راډیو نشراتي څانګه

د پیغام دوستي

د شپې لس بجې وې چې د تخت سر ته یې موبایل وشرنګیده، شبانه له خوبه راپاڅیده خو د موبایل شرنګا ودریده، موبایل یې راپورته کړ، په تخت کیناسته یو څه وخت موبایل خاموشه وو، موبایل ته یې په ځیر ځیر وکتل، خو کله چې شبانه بیا په تخت کې پریوته، موبایل یې بیا شرنګا پیل کړه، په ډېره غصه یې موبایل پورته کړ او د بلې غږ یې پرې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلې ! بلې !

د بلې د غږ سره یو ځل بیا ټلفون پرې شو ، یوه دقیقه به لا نه وتیره شوې چې بیا ورته زنګ راغی ،دا ځل شبانې یو څه په زوره لهغصې سره ما پرې غږ وکړ.

بلې !بلې !

څوک یې خبرې ولې نه کوې،دې نیمې شپې ته وګوره او ستا په...

بیا به کوم د لوفر ځوی یې ته خپله مور خور نه لرې،موبایل یې په خپل ځای کیښود .

یو ساعت به نه وو تېر چې یو ځل بیا د موبایل نه شرنګا پورته شوه خو دا ځل چې شبانې موبایل راوخیست نو یو لنډ پیغام یې راستولې وو.

په دې هیله یم چې خفه شوې نه وې ماته خوب نه راتلو ما ویې چې یو څوک په تکلیف نه کړم له ځانه مې نمبر واوهه او تا ته زنګ درغی.

مننه

ز_م

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خوبه وه، بې له ځنډه په خپل موبایل کې د پیغامونو صفحه خلاصه کړه یو څه یې ولیکل، د پیغام استولو تڼۍ یې کیکاږله، بیا یې موبایل په میز کیښود په خپل تخت اوږده اوږده وغزیده تقریباً دوه یا درې دقیقې به نه وې تیرې چې بیا هم موبایل په شرنګیدا شو د مقابل لورې یو پیغام راغلی وو.
شبانې د موبایل د پیغامونو صفحه بیا خلاصه کړه او ویې لیکل.

ډیره مننه ښه شپه.

شبانې فکر کاوه چې نور به یې په تکلیف نه کړي د خپل تیرې ورځې درس به ووایي، ځکه چې خوب خو یې هسې هم تښتیدلې وو. له لږ ځنډه وروسته یې موبایل په شرنګا راغی.
موبایل یې پورته کړ، پیغام یې خلاص کړ، چې په کې یې لیکلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه وایه کنه نور...

شبانه له غصې تکه سره شوه ،بیا یې هم صفحه خلاصه کړه او بل پیغام یې ورته واستاوه نه پوهیږم چې څه به یې ورته لیکلي وي،خو له لږ ځنډ نه وروسته یې بل پیغام هم وروا ستاوه،او د دواړو خواو څخه پیغامونه پیل شول ،تر دې چې د یو بل د نوم پته هم ورته ولګیده ، شباني خپل نوم ورته اسیا ښودلي وو، د دوي دواړو د پیغامونو له لاري ملګرتیا شوه،دغي ملګرتیا د ډیره پوري دوام وکړ،هره شپه به یې سره پیغامونه لیږل رالیږل ،خپلې شپې به یې پرې رڼولې ،زاهد ډیره هڅه کوله چې د مقابل لوري سره خبرې وکړي، خو مګر شباني به ټلفون نه اوکې کاوه ،زاهد په پیغام لیکولو کې ډیر مهارت درلوده ډیر ښکلي ښکلي پیغامونه به یې شباني ته لیږل خو شبانه هم په پیغامونو کې له هغه کمه نه وه،دوی نه پوهیده چې ولې یو بل ته پیغامونه لیږي ،یوه شپه شباني ته یو پیغام راغلو چې په کې یې لیکلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیره موده وشوه، چې زه او ته سره پیغامونه لیږو رالیږو ما ډېره هڅه کوله چې تاته د خپل زړه خبره وکړم خو ما دا جرئت نه درلود چې تاته د خپل زړه خبره وکړم زه نه پوهیږم چې ولې کله چې زه تا ته پیغام لیږم یا هم ستا پیغام راځي نو زما زړه بې واره ټوپونه وهي په زړه کې مې یو خوږ درد راپېدا کیږي نه پوهیږم چې ولې زما په بدن کې یوه جذبه راپورته کیږي، خو نن زه درته د خپل زړه خبره کوم ،زه له تاسره م.......... لرم .

شبانې چې دا پیغام ولوسته یو څه حیرانه شوه، په رنګ کې یې یو دم تغیر راغی تکه سره شوه لکه چې و ویریږي د پیغام په مانا یې پویه شوه، خو بیا هم د خبرې د ښه څرګندولو لپاره یې پیغام ورواستوه.

زه له تاسره م........... لرم څه مانا زه په دې نه پوهیږم خبره دې واضحه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شباني خپل ټلفون کېښود ،دا سې احساس یې کاوه لکه چې ژوند یې نن تغیر کوي،د عمر ارمان یې پوره کیږي، هم په زړه کې خوشحاله وه،هم حیرانه د پیغام د ځواب په تمه وه تقریباً لس پنځه لس دقیقې به لا نه وې تېرې شوې،چې بیا هم له موبایل شخه غږونه پورته شوه،شباني موبایل راواخیست،پیغام یې پرانیسته.

گراني اسیا جانې زه پوهېږم چې ته د م......... په مانا پوهه شوې یې خو بیا هم ته زما له اصلي مطلبه ځان پوهول غواړې.
زما مطلب دا دې چې زه له تا سره مینه لرم...
په دې تمه چې بده یې ونه گڼې،ما که هر څومره هڅه وکړه،خو ما ونه شوه کولای چې زه له تا نه دغه راز پټ کړم،څه وکړم زه د خپل زړه نه مجبوره وم ،زه له تا سره ډېره پاکه مینه لرم،په خدای چې زه هڅ ځان نشم کنټرولولای څه وکړم ،خدای (ج) دې وکړي چې نا امیده مې نه کړې
ستاسې د ځواب په تمه
ز_م

(c) ketabton.com: The Digital Library

شبانې دا پیغام په یو رپ کې د خپلو سترګو تېر کړ ،ډېره خوشحاله شوه ځکه چې دا هم نه پوهیده چې ولې دا زاهد ته پیغامونه لیږي، او ولې د دې د پیغام په راتلو سره یې زړه بې واره ټوپونه وهي په ځواب کې یې ورته ولیکل.

ته ښه وایې زه هم نه پوهیږم،چې ولې د ستا سره دلچسپي ښایم،ولې ستا د پیغام د لوستو سره زه په خپل وجود کې یوه جذبه احساسوم ،خو زه د یو داسې کورنۍ ځخه یم چې بیخې د دې خبرو تصور هم په کې نشي کیدای،ته به د دې خبرې په اوریدو سره یو څه خفه شې زه هم تا سره م............ کوم خو زه له دې خبرو ډیره ډډه کوم ځکه چې زمونږ د کورنۍ قانون دا نه ایجابوي.

زاهد هم د ځواب په تمه ډیر ناقراره وو ،په فکرونو کې ډوب وو چې ګوندې زما اقرار اسیا بد ونه ګڼي،چې موبایل یې په شرنګار شو ،خپل موبایل را واخیست ،پیغام یې ولوست،ډیر زیات خوشحاله شو ،وروسته له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي خو د دواړو سره دوستانه جوړه شوه يوبل ته به يې د مينې پيغامونه ليږل.
د اسيا (شبانه) هم د زاهد سره مينه وه نو د وخت په تېرېدو سره يې په خپلو کې مينه زياته شوه او د ټوکو پيغامونه په مينې سره بدل شول ،زاهد به ډېره هڅه کوله چې د شبانې سره خبرې وکړي،خو شبانې خبرې نه کولې د زاهد اود اسيا(شبانې) د مينې پوره دوه کاله تېر شوه ،يو وخت دوي دواړو سره د کتو ژمنه وکړه،د دوي د کتو ځای د ښار يو بڼ شو ،د ورځې دولس بجې وې ،شبانه د ښوونځي څخه راووته،د بڼ په لورې روانه شوه، نه پوهيده چې ولې بڼ ته ځي ولې په يوه داسې چا باور کوي چې تر اوسه يې لا ليدلې هم نه دی؟
په همدې فکرونو کې وه چې په موبايل باندې يې د پيغام د راتګ زنګ راغی ،شبانې پيغام پرانيسته پيغام د زاهد وو چې په کې يې ليکلي وو
زه په بڼ کې انتظار کوم راځه...
ستا
زــم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شباني هم ورته په پیغام کې ډاډ ورکړ چې در روانه یم ،د یو څه مزل وروسته اسیا(شبانه) بڼ ته ورسېده ، بڼ ته په ننوتو سره یې سترګې په خپل ورور ولګیدې، ټکان یې وخوړو ډیره ورخطا شو ،په ډیره چټکۍ سره د بڼ څخه راووته،او د خپل کور په لوري روانه شوه.
د کور ته د رسیدو سره سم د زاهد پیغام بیا راغلو شباني په ځواب کې ورته ولیکل

د کور څخه راته زنګ راغلو ،ډیر ضروري کار راپېښ شوی وو ، زه لاړم بیا هم ډیره بخښنه غواړم زړګیه هیله ده چې خفه نه شې بیا به ګورو
ستا
اسیا

شپې او ورځې تیرېدې او د دوی دواړو پیغامونه سره همداسې روان وو ،دخپلې مینې کیسې به یې په پیغامونو کې کولې،دخپلو نادانو زړګوټو تندې به یې پرې ماتولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډيرې مودې نه وروسته يې يو ځل بيا د ليدو ژمنه سره وکړه داخل يې د ښار يو بل بڼ د ديدن ځای وټاکه، بيا هم د غرمې دولس بجې شوې اسيا (شبانه) له ښوونځي څخه راووته، د بڼ په لورې روانه شوه، زاهد ته يې پيغام واستوه چې زه در روانه شوم.

زاهد په ځواب کې يو پيغام ورواستوه، چې خپلې نښې نيښانې يې ورته پکې وښودې، کله چې اسيا (شبانه) بڼ ته ورسيده، د ورانديې ناجو د ونې لاندې يو ځوان ولاړ وو، تورې جامې يې په تن وې لوړ قد يې وو، په لاسو کې يې کتابونه نيولي وو په تورو وينښتانو کې يې لاس واهه ولاړ وو. خو مخ يې بل طرف ته وو، د شبانې خوا ته شا وه.

شبانه بڼ ته ننوته اخوا دېخوا ته يې وکتل خو کله چې د شبانې پرې سترګې ولګيدې، پوهه شوه چې زاهد همدا دی، په زړه کې يې تېر شوه چې څومره لوړ قد لري څومره به ښکلی وي، په سپکو قدمونو د ونې په لور ور روانه شوه، تر شا يې ودريده، غږ يې پرې وکړ، ته چې د چا انتظار کوې، هغه دې تر شا ولاړه ده، زاهد مخ راواړوه، د شبانې له خولې د اخ کليمه ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د شباني ورور امين وو.

۳/۸/۱۳۸۸
کابل

سوې دوړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوف خدایه (ج) دا څنګه ښار دی، په دې کې داسې څوک نه شته چې د چا مدد وکړي، د دې خلکو زړونه نشته دلته څوک نه مظلوم پیژني او نه...

دا زما به څه کیږي، زه خو به مړه شم دا څنګه ځناور خلک دي، چې د چا سره هڅ مرسته نه کوي، نه راته څوک یو روپې خیرات کوي او خیرات خو څه کی، چې هغه ښه خبره هم راته نه کوي.

په همدې خبرو کې وه، چې یو کس راغی.

ای ماما یو د الله په نامه یو څه خو راکا په خدای چې ډیره وږې شوي یم ؟

ماف مې که یو خو د ستاسو خیرات خورو نه په تنګ راغلي یو، چې هرې خواته ګورو بس یو روپۍ را که او دوه روپۍ راکه، د سره په خبره نه یې، او په ستر ګو ړنده شې زه خودې د ځوې په ځای یم ماته څنګه ماما وایې؟

څه وکړم د غریبۍ دې مخ ورک شي هر چاته ماما وایو ګنې ...

ګنې څه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هڅ نه ځه چې پیسې نه راکوې نو رته مې مه، ځه ته زما د زړه نه څه خبر یې خدای دې زما غوندې که چې درته معلومه شي.

له ځانه سره یې څه وبونګیده ،روانه شوه، نن یې دویمه ورځ وه چې څه یې نه وو خوړلي ډیره وږی شوې وه،د سهاره یې خوله په سوال سترې شوه،هڅ چا هم ورته څه ورنه کړل ،خوارکۍ به څه کړي وای غریبه وه،د ګېډې وږې یې هم ځوک نه وو مجبوره وه چې سوال یې کړی وای ،لاړه او د یو بل دوکان مخې ته ودریده.

د الله په نامه یو ځو روپۍ راکړه؟

ماف مو کړه تروري لا خو سهر صبا دې او هڅ دوکانداري مو نه ده کړې،او تاسې خو یو نه یې چې درېې کړم ساعت په ساعت راروان استۍ.

له دې دوکانه هم نا امیده روانه شوه، له ځانه سره غلې یې وویل خدای(ج) دې ماته مرګ راکړي ،دا څنګه ژوند شو، لاړه یو څه وخت ورکه وه، ډیر وخت وروسته راغله،داځلې یې په مخ کې یو څه خوشحالي موجوده وه ،داځلې د مخکې په څیر خفه نه وه، په ډیرې چابکۍ سره راغله

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوتر اوتر يې يو خوا بل خوا وکتل خپل ځای ته راغله، د
دې سپين سرې ځای د يوه زوړ ديوال غاړه وه، چې يو
لښتی هم ورسره تېر شوی وو، په ورخطا یې سره يې د
بوجۍ نه يوه نيمه سوې ډوډۍ راوويسته خدای (ج) خبر
چې د کوم مسلمان زړه به پرې سوزيدلی وي ،لومړی خو
يې خوله داسې وخوروله لکه چې هغه کس ته دعا کوي چا
چې ډوډۍ ورکړې.
ډوډۍ ته يې داسې حيران حيران کتل ته به وايې چې
لومړی ځل يې دی، چې ګوري يې،بيا يې په يو مخ او بل
مخ ښکل کړه،ښه يې وليده راوليده،کې يې ترې بيل
کړ،غوښتل يې چې خولې ته يې کړي،يو کلک برک ونيول
شو د برک سره دوه موټرونه وجنګيدل،د بوډۍ لاس ټکان
وخوړه،ډوډۍ يې له لاسه په لښتي کې وغورځيده سپين
سرې ادې راټه راټه د لښتي خواته وکتل،خپله زړه بوجۍ
يې راوخيسته بيا هم د سهار په خير ناامیده راوانه شوه.

۱۲/۸/۱۳۸۹
د مرام راډيو نشراتي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنکی ارمان

د ژمي اوږده شپه وه، خوب نه ورتلو، په کټ کې اوښتو راوښتو هر څومره کوښښ یې چې کاوه مګر خوب یې تښتېدلی وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوټه کې یې د بخارۍ د دروازې نه د کانکرو یو ژیړه تته رڼا خپره وه ،چې دی یې ډیر زوراوه حیران ،حیران به یې اول د بخارۍ خواته ،بیا به یې د کوټې تورو لاړو ته وکتل ،ډیره هڅه کوله چې خپل فکر بدل کړي خو فکر یې نه اوښتو بس په خپل ژوند بې فکر کاوه ،مخکې به چې کله د پنج شنبې شپه شوه ،ډیر به خوشحاله وو ،چې صبا به مېلې ته ځم او بیا به هم پیسې ګټم ، خو نن شپه نه پوهېده چې ولې یې زړه خفه وو ، بس ټول خیال یې خپل ژوند ته وو څو څو ځله د خپل پلار مرګ وریاد شو ،د ځانه سره یې وویل چې که خیر وي پرید م یې نه خو بیا به له ځانه سره غلی او تکنی غونډې شو لکه چې وویریږي د ځانه سره یې همدا سوچونه کول خو نه پوهیدو چې ځانته څنګه خوب روالي.

اریـن زمـونږ د کلـي د یـوې غریبـې کونـډې ځـوي وو ، ډیر کلونـه پخـوا یـې پـلار د مجاهـدینو پـه وخـت کـې یـو ناترسه قومندان وژلی وو ، د پلار قاتل یې هم پیژنده ځکه هغه هم زمونږ د کلي اوسیدونکی وو ،خو څه به یې کړی وای غریب وو د یو وخت ډوډۍ وس یې هم نه لاره نو بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

به یې څه اخیستی وای ،ارین یوائې په خپل کور کې یوه زړه مور لرله،نور هڅوک ورکره نه وو.
ده به په مزدورۍ باندې زمونږ د کلي د بعضو کورنو غواګانې پولې،او د پنج شنبې په ورځ به چې زمونږ په کلي کې مېله وه نو خوارکي به او به خرڅولې ،د بد نصیبه ارین عمر هم ډیر کم وو ،تقریباً د۱۲ کالو به وو.
صبا ته د پنج شنبې ورځ وه،نن شپه باید ارین د وخته اوده شوې وای چې تر څو سهار د وخته پاڅي،خوب نه ورتلو ،اړخ په اړخ اوښتو ،د کانکرو په تته ژیړه رڼا کې یې ځوک ولیدل چې د ده د کټ په خوا راغی،په رنګ کې یې تغیر راغی،په مخ یې د ویرې خولې راماتې شوې،خو له نژدې کېدو ځخه وروسته وپوهېده چې موریې ده.
ارینه ځویه وا ارینه ځویه ولې؟
ځویه مریض خو به نه یې؟
نه نه مورې مریض نه یم خو خوب نه راځي.
ولې؟
زه ویم(وایم) مورې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترڅو به داسې تيارو کې شپې رڼوو ، ترڅو به مونږ هر ماښام د بل ډوډۍ ته انتظار وباسو ترڅو به بل څوک مونږ ته ډوډۍ راوړي او مونږ به يې وخورو ، ترڅو به زه د نورو جامې اغوندم ماخو هڅ کله هم نوې جامې وانه غوستې.

وا ځويه ته ولې خفه کيږې ، که خير وي نو يو ورځ به تاته هم نوې جامې واخلم ښه زما ګلاليه !

ارين په حيرانتيا ورغبرګه کړه نه نو مورې داسې ورځ به کله راځې؟

واه زما ساده ځويه چې د خيره صبا دې په مېله کې اوبه خرڅې کړې ،د خيره چې راغلې ستا د پېسو سره به يو څو نورې کړم تا ته به پرې جامې واخلم.

د هغه ټولې انديښنې په دغه خبره ختمې شوې د ځان سره ډير خوشحاله شو ،د خپلو نوو جامو سوچونه يې پيل کړه ،په خوشحالۍ ،خوشحالۍ اوده شو.

صبا شو ،سهار د وخته يې مور پاځيده ،په ارين يې غږ وکړ.

ارينه وا ارينه ځويه ! پاڅه ګلابه چې سهار شو هله مېلې ته به نه ځې هله ګلابه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارین چې د مېلې د تګ واورېده په ذهن کې يې د نوو جامو خیال هم ورسره په خوځېدو شو ، سمدلاسه پورته شو ، خپل زوړ د اوبو کولر يې له ځانه سره واخیسته په تګ کې وو چې مور يې ورته یوه توره پلاستکي کڅوړه ورکړه.
ارینه ځویه کله چې وړی شوې، بیا به د یوې روپۍ ځانته څه شې واخلې ،ډوډۍ به ورسره وخورې ښه ځویه !
ارین په ورو ورو قدمونو د مېلې په طرف روان شو ټوله ورځ يې اوبه خرڅې کړې ،غرمه شوه ،د پلاستکي کڅوړې څخه يې سړه ډوډۍ راوخیسته ،په خوړلو يې پیل وکړ.
نن ارین ځانته په مېله کې هڅ هم وانه خیستل ځکه هغه په دې فکر کې وو کـه چیرې څه واخلي نو پیسې به ورسره کمې شي ،جامې به يې بیا پاتې شي ،ډوډۍ يې خوړله ،ترموز يې په یو اړخ راکوږ کړ په ګلاس يې کې يې د کولر هغه بیخزنې اوبه چې یو څه ډکې او خاورې په کې پرتې وې راواچولې ،اوبه يې وڅښلې په سر کې يې د نوو جامو خیالونو پروازونه کول.
د غرمې دولس بجې شوې ستړی شو د کور په لور روان شو ،چې د مور نه نورې پیسې هم واخلي او ځانته نوې جامې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي ،ډیر خوشحاله وو ،د خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځاییده ،ځکه چې نن یې پیسې هم ډیرې ګټلې وي ، بلـه دا چې اوس یې ځانته نوې جامې هم اخیستې ،کوره ته په منډو منډو لاړ،مورته یې په ډیره خوشحالي سره ووي مورې ! نن مې د خیره ډیرې پیسې ګټلې نن مې مورې ۴۴ روپۍ ګټلي.

وا زما ځوی خو نن د خیره ډیرې روپۍ ګټلي !

ښه مورې ماته نورې روپۍ هم راکه (راکړه)چې زه ځانته جامې اخلم؟

ځویه ما سره خو ۱۳۰ روپۍ دي په دې خو جامې نه کیږې ،ته به لږ نور هم ایسار شوی وی اوس خو غرمه شوه په همدې وخت کې خلک تږې کیږي په دې پیسو خو جامې نه کیږي.

ژړغونې شو ،مورې نور ستړی شوم ؟

ښه ځویه ته داسې وکه چې لاړ شه یو کولر اوبه نورې هم خرڅې کړه د جامو پیسې به دې پوره شي ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوښه یې نه وه چې لاړ شي خو څه یې کړی وای د جامو لپاره یې باید بیا اوبه خرڅې کړی وای، روان شو مېلې ته ورسیده د جامو دوکان ته ورغی.

ماما د یو جوړه جامو رخت څو روپۍ کیږي؟

څه ورک شه خیر نه څه.

خو د بیا هم په وړه ژبه وویل ریښتیا ویمه اخلمه یې.

دوکاندار په تریو تندي ورته وویل ۲۰۰.

ژر یې د خپل جیب نه پیسې راوویستې وشمارلې، یو څه غلی شو بیا یې د پیسو په شمار شروع وکړه، له ځانه سره وبونګیده، روان شو، اوبه واخلئ اوبه غږونه یې شروع کړه، په وړو وړو قدمونو د یوې ګنې ګوښې په لور چې ګنې دلته به تري څوک اوبه واخلې ځان ورساوه، دد سوچ ریښتیا شو کله چې لاړ نو یو دری ځوانانو تري اوبه واخیستې، له د سره یو اځې شپږ روپۍ کمې وې.

ارین په دې وخت کې دومره خوشحاله وو چې هڅ په ځان نه پوهیده زړه یې درزید و چې کله به اوس پیسې ورکوي، په رنګ کې یې یو دم بدلون راغی، د پیسو په تمه ولاړ وو چې د خیال مارغه یې والوته، په خیال کې د کلي له هلکانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره لوبې کوي او دا ورته د خپلو نوو جامو ښودنه کوي، چې يوې جتکې د خيالونو له نړۍ نه بيرته فاني دنيا ته ستون کړ.
ځنګه اوده خو به نه يې وا خله ځوان په لاس کې د لسو روپو نوټ نيولی وو ،لاس يې وراوږد کړ مخکې له دې چې پېسې جيب ته کړي، يو غړز شو ،توره لوخړه پورته شوه ،بيا نو نه ځوان مالوميده ،نه سپين ږيری ،نه ارين وو او نه د هغه تنکي هڅونه ،د لوخړې د قراريدو سره سم ډيری ځوانان يوخوا بل خوا پراته وو د چا پښه نه وه د چا لاس ډير يو بد حال وو دمړو په مينځ کې ارين هم پروت وو چې تنکي تنکي هڅونه يې دا سې...
خپل تنکي تنکي ارمانونه يې خاورو ته له ځانه سره ګور ته يوړه.

۲/۱/۱۳۸۹
بتې کوټ
خپله جونګړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټوپک مشغولا

زه به هر سهار دفتر ته تلم زما لاره په یوه داسې کوڅه وه چې په دغه کوڅه کې ډیر کورونه وو یوازې په شمار یو څو کورونه وو چې خلک پکې او سیده دغه لاره زما لپاره لنډه وه نو ځکه به زه هر وخت په همدې کوڅه تلم.
هر سهار او ماښام به تلم، راتلم ما به هره ورځ په دغه کوڅه کې د یو کور مخې ته یوه ښځه لیده، دا ښځه د شکل نه سپینه غنم رنګه او د وجود نه ډکه غوښنه وه، زما چې څومره فکر وو تېر ژوند یې ډیر ښه تېر کړی وو، د ښځې په څېره کې غم او خفګان له ورایه معلوم وو، که به هر چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولیده نو د لیونۍ گمان به یې پرې کاوه یوازې همدا زه وم چې دغه ښځه ماته د روغو انسانانو څخه هم ښه ښکاریده ،د دې په سترګو او شکل کې یو نامعلوم درد نغښتی وو دا سې یو درد چې زه به یې هر وخت دې ته هڅولم چې د تېر ژوند حال ترې وپوښتم.

دا ښځه به هر وخت د کور وره سره ناسته وه ،د وړو وړو کانو نه به یې واړه واړه قبرونه جوړول،بیا به یې بیرته ورانول همدغه کړنه یې وه چې خلکو به لیونۍ بلله خو په دغې کار کې یو غټ اسرار پروت وو دغه قبرونه جوړولو او بیرته ورانول له رازه ډک کار وو چې د هرچا پام ورته نه وو.

کله کله به زه هم د نورو خلکو په څېر شوم چې یاره لیونۍ ده ،خو بیا به مې د وجدان قاضي راته د خپل لیونتوب فیصله واوروله،ځکه هغه د شکل نه لیونۍ نه ښکاریده مګر کارونه یې د لیونیانو وو.

زه به چې هره ورځ همدغې کوڅې ته راورسیدم نو په دغه ښځه به مې سترګې لګیدې زړه به مې پرې ډیر درد کاوه خو ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ما به يې هر وخت غږ کاوه، راډيو والا سترې مشې !
ما به په ډير شرم او حيا سره، په خدای (ج) وبښه جواب ورکړ.

زما په سرکې ګڼې پوښتنې وې خو ما دا جرئت نه شو کولای، چې پوښتنه مې کړې وای، ډير ځله مې ځان جوړ کړ چې ترې وپوښتم خو په هغه وخت کې د ښايستونو خالق له ما څخه دا جرئت اخيستی وو.

ډيره موده تېره شوه ما هڅه کوله چې له دې ښځې څخه وپوښتم خو خپل زړګي دا اجازه نه راکوله.

کور ته لاړم د ځانه سره مې دا هوډ وکړ چې صبا به حتماً له دې څخه ددې د تېر عمراو د دغه کار پوښتنه کوم چې ولې دا هره ورځ دلته ناسته وي، ولې دا دلته قبرونه جوړوي، بيا يې ورانوي.

صبا شو هماغه ځای ته راورسيدم ښځه مې تر سترګو نه شوه، نه پوهيدم چې ولې؟

په دغه پردې ښځې پسې مې په زړه کې د ډير خفګان احساس وکړ ، ټوله ورځ مې په همدې سوچونو تېره کړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازیګر شو بیرته راغلم، ښځه په خپل ځای ناسته وه، د تېر په څیر یې بیا غږ وکړ راډیو والا په خیر راغلې !
نور نو غلی نه شوم پاتې کیدای د ډیرو شکونو او ګمانونو له لاسه نور لیونی کیدم.
زړه مې ټینګ کړ، ورنږدې شوم، په خپل موبایل کې مې راډیو نیولې وه، غوښتل مې چې بنده یې کړم، خو ښځې یې له کومې خبرې زما نه ټلفون وغوښت، ما هم ټلفون ورکړ، ښځې موبایل غوږ ته ونیوه سندرې ته یې په ژړا پیل وکړ.
خدای(ج) شته زه هم ډیر زیات خفه شوم ان دا چې یو څه ژړا ماته هم راغله، ځان مې که هرڅومره ټینګاوه زما اوښکو د دغې معصومې ښځې نه هڅ پرده نه کوله او بې واره د لیمو څخه راروانې شوې.
د ښځې دې ژړا ته مې چې ولیدل ګمان مې په یقین بدل شو، اوس نو په دې یقیني شوم چې ښځه لیونۍ ده، خو بیا هم زما یقین غلط وو، سندره یې پوره واوریده ښه یې ورته زړه تش کړ، سندره ختمه شوه ټلفون یې راکړ د کیناستو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلنه بې راکړه، زه هم کیناستم ورومې ورته وو یل تروري که خفه کیږې نه یوه پوښتنه درنه کوم؟

خپلې اوښکې یې وچې کړې، یو سوړ اسویلی یې وویست مرۍ یې پاکه کړه.

وایه ځویه څه وایې؟

په عمر کې مې لومړی ځل وو چې له داسې پېښې سره مخامخ کیدم د یو څه تاثیر لاندې هم راغلی وم، ژبه مې بنده بنده شوه خو خپله خبره مې پیل کړه.

تروري مخکې خو راسره یوه پوښتنه وه خو مګر اوس راسره دوه پوښتنې پیدا شوې، اول خو دا چې زه هره ورځ تا وینم دلته ناسته یې د کاڼو قبرونه جوړوې او بیرته یې ورانوې؟

او بله پوښتنه دا چې دغې سندرې ته دې ولې وژړل ؟

ښځې بیا سوړ اسویلی وویست، ځویه دا ډیره اوږده قیصه ده زما د زړه زخمونه نور مه تازه کوه، ځان یې جګیدو ته جوړ کړ، چې ما یې لاس ونیوه او ټینګار مې وکړ.

هو !که اوریدل غواړې نو کېنه خو هسې نه چې نا وخته شي درباندې خو ګوره چې کیسه به تر پایه پورې اورې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژر مې جواب ورکړ نه ،نه ناوخته کیږي وایه !
د هغې په خوا کې مې پلټنې ووهله ،په خپل ټیکري د خپلو سترګو کونجونه پاک کړل،په خبرو یې پیل وکړ.
زما نوم حلیمه دی زما د خاوند نوم خالد وو مونږ دواړو ډیر په مینه واده وکړ،د واده نه وروسته خدای(ج) یو ځوی راکړ ،چې رحمت نوم مو ورباندې کېښود ،رحمت زمونږ همدا یو ځوی وو ،زمونږ نور بچي هم پیدا نه شول ښه په مینه مو رالوی کړ، مونږ د اقتصاد نه هم ډیر ښه وو ،ډیر په مینه او محبت سره مو ژوند تېرېده،په ژوند کې ډیر خوشحاله وو.
ښځې یوې خوا او بلې خوا ته وکتل،رحمت هم زلمی شو زه او د رحمت پلار په دې لټه کې شو چې رحمت ته ښځه وکړو ،له ډېرو خبرو او ګرځیدو وروسته مې ورته خپله خورزه وکړه.
په ستونې کې یې خبرې وچې شوې په ژړا شوه،بې واره سلګۍ یې وکړې،واده مو ورته راجوړ کړ،هغه د جنج د خوشحالۍ او په ما د غم ورځ هم راغله،خبرې ترې خطاء شوې،په ژړا شوه زړه مې ډیر تنګ شو ،په خپلې پوښتنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښېمانه شوم، بیا یې په خبرو پیل وکړ خو دا ځل د یې سلګۍ ونه دریدې.
الله (ج) ګواه دی چې ماته هم بې دریغه ژړا راتله، نه پوهیدم چې ولې؟
کیسه مې هم پوره نه وو اوریدلې خو بیا هم ماته ژړا راتله زما اوښکې له سترګو نه بې له کومې خبرې رارواني وې.
جنج راغې د رحمت پلار په ټوپک ډزې پیل کړې د لاسه یې ټوپک توپ وخوړو او یوه ناترسه مرمۍ د رحمت په ټټر ولګیده...
دا زه چې ناسته یم دا هغه ځای دی چې په دې ځای کې رحمت په سرو وینو لت پت پروت وو چې سرې ډولۍ ارمان یې دې ځای خوړلې، زمونږ ارمانونه یې د خاورو سره خاورې کړل زمونږ د مینې کور یې رنګ کړ په هغه ورځ د یوې مور زړه سورې شو په هغه شپه د یوې ناوې راتګ په ځای د دې چې په چمبو او سندرو ولمانځل شي مونږ په چغو سورو او ژړا ګانو ولمانځه...
خبرې یې په ستونې کې ورکې شوې، سلګۍ پرې زورورې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځو ورځو نه وروسته بې د پلار زړه هم د ډیر خفګان ځخه وچاودېده،او په دې ظالمه دنیا کې یې زه یواځې پریښوم،ما هغه سندرې ته ځکه ژړل چې هغه وې (د ټوپک سره مې ټوکې مشغولا کړه په خطاء رانه جانان ولګیدنه) ماته هغه وخت رایاد شو چې په دې ځای کې رحمت په سرووینو لت پت پروت وه او ما ورسره هڅ مرسته نه شوه کولې،ښځې په چغو شروع وکړه او د کور په طرف روانه شوه.

۵/۴/۱۳۸۹

پیښور ګلدره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځوس روپۍ

لـه ډېرې مـودې مریضـتیا وروسـتـه یـو ځل بیـا یـې سـهار وختي خپل زوړ بایسکل راوویست او ښوونه یې پرې ووهله ، که څه هم داسې پـوره نـه وو جوړ د خولې خوند یـې تـریخ تریخ کیده او نری، نری، تبه یې هم وه ، د تلو فیصله وکړه ، څه به یې کړي وی که چیرته نه وای تللی نو نوره یې ګـوزاره نـه کیـده ، مځکې بـه چې دوکـان تـه تلو نـو یـو څـه ګـوزاره یې روانه وه خو اوس چې له ډېرې مودې نـه وو تـللـی نـو د کـور ګوزاره یې لږه ګرانه شوې وه ، قرضدارانو هم ډیـر پـه تـنـګ کړی وو ، او هره ورځ به پسې راروان وو ، اخیـر مجبـور شـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بیا خپل دوکان ته ولاړ شي ،د خپل زوړ بایسکل د پاکیدو نه وروسته یې خپل زوړ او پېوندي واسکټ واغوست او خولۍ یې په سر راټینګه کړه ،کله چې له کوره وتو نو ښځې یې ورپسې غږ وکړ ،او ورو غوندې یې ووي.

سړیه ! اوره هم نشته ،شکور په حیرانتیا رډ رډ خپلې ښځې نادیه ته وکتل، خیر دي له ګاونډیانو نه یې راواخله که خدای (ج) خیر کړو چې مونږ وره راوړه نو ور به یې کړو نادیه د خپل خاوند ژړې کواري ته ځیر وه لکه په مخ کې یې چې یو نالیدلې شی ویني یو سوړ اسویلې وویست او ویې ویل دا دویمه ورځ ده چې په همدې بانه یې ترې را اخلم ،اخیر دوې په څه وایې ؟

څه الله (ج) به خیر کړې اوس یو څه چل وکړه ،شکور له دې خبرې سره سم روان شو ،لا وتې نه وه چې دروازه ټک ټک شوه.

شکور یو څه غلې شو ودریده بیا یې هم په مړاوو سترګو نادیه ته وکتل هغې هم خپل ځوی ولیږه چې وګوره څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ،که د پلار پوښتنه دې کوله نو ورته وایه چې پلار مې نشته.

دروازه بیا یو څه په زوره زوره ووهل شوه امید ورغې، د لږ ځنډ وروسته امید په منډه رانتوت او په وره ژبه یې وویل ،مولې(مورې) ګوت(ګوډ) کاکا بیا راغلی وایي چې پلال(پلار) دې څه شو ؟

تا ورته څه وویل ؟

ما ولته(ورته) وویل چې پلال(پلار) مې کور کې دی.

امید لا خبره نه وه خلاصه کړې چې یوه درنه څپېړه په مخ وخوړه ،خره ما تا ته نه وو ویلي چې هر څوک وو نو ورته وایه چې پلار مې په کور کې نشته ،امید په ژړا شو هلته بیا د دروازې نه بهر د ګوډ چغې شوې.

شکوره !وشکوره !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه شوې نور صبر نه شم کولی، که پیسې راکولې شې نو ښه ده ګنې همدا نن به دې ګډه په سر کړې،شکور خوارکې د یوه بې وزله انسان په څیر ولاړ وو دا سې انسان چې یو څوک ورته مخامخ سپکې سپورې وایي خو مګر د دې له لاسه هڅ هم نه کیږي.

شکور چې نور یې د ګوډ سپکې سپورې نه شوې اوریدلې ورو وره په لورې وروان شوو که څه هم زړه یې نه غوښتل چې ورشي ځکه چې له ځانه سره یې هڅ ځواب نه لاره ،ګوډ د شکور د کور مالک وو په ډیره تونده لهجه لګیا وو.

نور نو زه تا ته هره ورځ نه شم راتلای ته نیسمن یې تا سره به په عمر کې پیسې نه پیدا کیږي نو زه به تا په کور کې خوشې پریږدم نور مې د صبر کاسه نسکوره ده شابه...

شکور په ډیره عاجزې سره ورغې او ورته یې ورو وویل، ګوره تا ته خو پته ده چې زه هم دا درې میاشتې مریض وم په خدای (ج) که مې ټک کار کړی وي دا دې نن دوکان ته ځم او د خیره سره اول به همدا ستا پیسې خلاصوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه نه تا نیسمن زه پیژنم په ټول عمر کې به هم له قرضونو خلاص نه شې که دوکان ته ځې او که جهنم ته !

خو ماته خپله د څلورو میاشتو کرایه راوړه ګنې ما خو پیژنې که ګی به درپه سر کړم.

ګوره وروره ته لږ ساړه وخوره او یوائې دوه ورځې راته صبر وکړه تا ته به ټولې پیسې دروسپارم.

دا ساړه دې په تندر ولګي زه به ترڅو پورې ساړه خورم...

خیر دا دوه ورځې به هم تیرې شي شکوره !خو که بیا هم پیسې دې رانه وړې ګوره زما نه به بیا بد څوک نه وي...

ګوډ د ځان سره بونګیده او روان شو ،شکور په ډیر مایوسۍ سره کور ته ننوته او خپل زوړ بایسکل یې له غوړه ونیوه او له دروازې راووت ،په زړه کې یې ناهیلیو غزونې وکړې له خپل ژونده ډیر ناهیلی وو ،څو څو ځله یې په لاره کې بې واره له خولې نه ساړه ساړه اسویلي ووتل په ډیر سوچونو او فکرونو سره د بازار په لور روان وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکور په ښار کې یوه غرفه درلوده چې په هغه کې یې د هوا ټانکۍ ایښې وه،او د موټر د ټیرونو پنچري به یې نیوله کله چې خپلې غرفې ته ورسیده ،غرفه یې هم په بد حال وه ،بایسکل یې غاړې ته ودراوه او د غرفې په خلاصیدو یې پیل وکړ، د غرمې تر یولسو بجو یې خپله غرفه راپاکه کړه د هوا ټانکۍ یې چالانه کړه، په خپله بیا هم د دوکان مخې ته د زړو ټیرونو په سمولو لګیا شو ،تر ډیره وخته پورې د دوکان په صفایي لګیا وه ،نه پوهیده چې ولې یې په زړه کې د کایناتو له ښتن نه ګیلې کولې مخکې خو به که هر څومره سخته وربا ندې راغله بیا به یې هم په خوله همدا وو چې ته په خپله پوهیږې،خو نن به چې کله د ګوډ خبرې ورته رایادې شوې نو بیا به د ښکلا له مالکه ګیله من شو .

مخکې به کله چې د غرمې دولس نیمې بجې شوې نو امید به ډوډې د ملا پورې تړلې وه کتغدانې به یې په لاس کې وه د دوکان په خوا به راروان وو ،خو نن د ماسپیښین یوه نیمه بجه شوه چې د امید درک ونه لګیده نه هم د کار درک

(c) ketabton.com: The Digital Library

لگیده هغه په دې پوهیده چې په کور کې یې اوړه نشته ځکه خو یې زړه خاطر جمع وو ،شکور د دوکان صفایي ختمه کړه د کار په انتظار ناست وو چې ګوندې اوس به یو څوک کار راوړي چې د لرې نه د یو موټر سایکل والا د شکور په لور روان وو ،دی له ځانه سره ډیر خوشحاله شو د موټر سایکل خاوند موټر سایکل ودراوه او ورته یې وویل استاذه د موټر سایکل ټېر کې مې هوا نه شته نه پوهیږم چې پنچر به وي او که څنګه؟

شکور په نرمه لهجه وویل ښه صیبه ته کینه زه به یې درته په یو پړک کې جوړ کړم.

سړي راغلو او کیناستو اود لرې ناستې نه وروسته یې شکور ته یې د پنځوسو روپو نوټ ونیوه.

واخله استاذه د پنچرۍ پیسې دې واخله !زما لږ کار دې زه ورځم او لږ وروسته به پسې راشم.

شکور بیا هم په نرمه لهجه وویل ماتې درسره نه شته ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه نه ټولې ستا شوې.

ښه صيبه تاسې چې راځئ نو ستاسې د موټر سايکل ټېر به جوړ وي ،سړی په خپله مخه روان شو شکور له ځانه سره ډېر خوشحاله وو ،اوس نو شکور د سهار په خير نه وو په شکل کې يې يو څه بدلون راغی په تورو بريتو کې يې نری نری مسکا خپره وه ،له ځانه سره يې فکر کاوه چې له خيره سره که نور کار وشو او که نه خو ماښام ته به په دې پنځوسو روپو ډوډۍ واخلم او په کور کې به يې د خپلې ښځې او ځوی سره په مينه مينه وخورم.

د ماسپښين درې بجې به وې شکور ټېر ټول وليده خو هڅ پنچري په کې نه وه له ځانه سره يې وويل لکه چې کوم ماشوم ترې په زوره هوا ويستې ټېر يې بيرته بسته کړ او چې کله يې د هوا پيپ راواخيست او غوښتل يې چې ټير ته هوا ورکړي له دې سره يو ناڅاپي درز شو يوه توره لوخړه د اسمان شنو ته پورته شوه کله چې خلک راټول شوه شکور خوارکې غوښې غوښې پروت وو او په ښي لاس کې يې د پنځوسي نيمه توکړه پاتې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بتي کوټ

دوستي

هغه له وړیکتوبه زما کلک وو ،دماشومتوب نه په یوه ښونځي کې وو ،اول خو زمونږ د دواړو کور په یو لوی کلي کې وو ،خو بیا یو څه وخت وروسته د هغوي کور د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلي نه لږ لرې لاړه ځکه چې کلي ډېر تنګ وو نو دوي له کلي نه لږ لرې په پټو کې کلا وکړه خو بیا هم زما او د هغه دوستانه روانه وه کله به چې سهار شو نو دواړه به یو ځای مکتب ته تلو ،له ښوونځي نه به راغلو نو د ډوډۍ له خوړلو نه به وروسته زه هم د هغوي دیرې ته تلم او هلته به مو لوبې کولې، ماشومتوب وو ډېر ښه وختونه وو لکه د خوب کاته وو ،په ماشومتوب کې که هر څومره کلک دوستان هم وي یو ځل نه یو ځل جنګ کوي خو زما او د جلال ملګرتیا څه عجیبه وه زمونږ د دواړو په مینځ کې د ماشومتوبه هڅ جنګ نه دی راغلې، خو خیر وختونه تیریدل هغه د چا خبره را زلمیان هم شو ، زمونږ او د جلال د کور تر منځ لږه فاصله وه خو د دغه فاصلې په اوږدو کې یو ګودر هم راتلو چې په دې ځای کې به زمونږ د کلي جنکو کالي مینځل، دغه ګودر ډېر په یو ښه ځای کې وو په غاړو یې ډېرې ګڼې او ښکلې ونې هم ولاړې وې کله کله به د کلي بعضو شخو جنکو په اوړې کې همدلته لمبل هم ، یا به یې په یو بل اوبه اچولې .مونږه هم نوي نوي ځوانان شوي وو دغه توده لوبه به زمونږ هم ښه راتله بله دا چې زما لاره په

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدغـه گـودر وه زه بـه چـې کلـه د جـلال د يـرې تـه تلـم نـو د گودر لاره يو څه لنډه وه نو زه به په همدې لاره تلم د لنډولي او اوږد والي خو يې راته پروا نه راتله خو يو بل لامل يې دا وو چې مونږ هم زلميان وو نو هلته به د کلي جنکۍ ناستې وې هڅه به مو کوله چې جنکۍ وگورم اکثره وخت بـه چـې کله گودر ته کوم هلک ورسيده نو د کلي شوخو جنکو بـه د شوخۍ نه هم يو بل ته په غوږ کې پس پس شروع کړل او د هماغه هلک خواتـه بـه يې کتـل اصلي مطلب خو بـه يـې د هلک ليدل نه بلکې زورول وو او مونږ به هم خوشحاله وو چې نـن راتـه پلانکـۍ جنـۍ وخنـدل ،مـونږ هـم داسې ښـه سړي نه وو ، کله کله به مو چې کومه بدرنگه جنۍ وليده نو د شوخۍ نه به يې ويل چې نام خدا ...

د ورځو نه يوه ورځ وه چې زه د جلال د ډيرې تـه روان وم خو کله چې گودر تـه ورسيدم يو دم مې د خولې نه د نـام خدا کليمـه ووتـه ،داخل مـې دا کليمـه پـه ډيـره حيرانـۍ سـره د خـولې ووتــه او دا کليمــه مــې د شــوخۍ نــه نــه بلکــې د حيرانتيا نه خولې ته راغله، په ريښتيا هم ما داسې حسـن هڅ کلـه هـم نـه وو ليـدلې زه کـه د دغـه ناليـدلې ښـکلا هـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو مره صفت وکړم خو بیا یې هم کم دی، خو کله چې د جنۍ په ما نظر شو نو له حیا نه تکه سره واوښته او ژر یې خپله مخ په خپل سپین ګاج پټ کړ، خو بیا یې هم د اننګو هغه سورخي چې د ډیري حیا نه یو په دوه شوې وه له ورایه ښکاریده په یوه منډه د جنکو شاته پټه شوه او په ګودر کې د جنکو د خندا ګانو شور جوړ شو.

خو مګر کاش !

کاش چې ما دغه ښکلا نه وای لیدلی !

کاشکې چې همغلته زه روند شوی وای خو چې ما دغه نوراني مخ نه وای لیدلی.

یو شاعر وایي چې:

طلایي زلفې ،شنې سترګې، د ښکلا یو لوړ معیار

په ریښتیا هم دغه ټول هرڅه پکې وو جګه ونه ،سور سپین رنګ، طلایي زلفې غټې غټې سترګې...

کله چې د جلال ډیرې ته ورسیدم نو جلال په انتظار کې ولاړ وو، وروسته له سترې مشې نه یو ځای ته د تګ فصله مو وکړه روان شو، خو زما فکر او خیال ټول په ګودر کې وو، جلال خبرې کولې خو ما هڅ هم نه ویل یواځې د هغه بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساري ښکلا په فکر کې وم چې ما په خپل ټول عمر نه وه لیدلې هغه د شاعرانو خبره زما په سینه کې اوس زړه نه وو زما روح په خیال کې د هغې ښاپیرۍ سره د اسمان په شنو کې لوبې کولې ،اخیر جلال مې په اوږه لاس کېښود او دفکرونو دنیا یې راته ورانه کړه ،په کوم چرت کې تللې یې ،بیا یې غږ وکړ چیرته یې،وایه کنه څه شوي زه همغه شان فکري روان وم ماوي هڅ نه دي شوي ،هغه په ټینګار وویې زه له تا سره د ماشومتوبه ملګرې یم ماته پته ده چې څه شته او بیا خو هغه ملګری نه شو چې د بل ملګري د زړه په خبره پوې نه شي.

ما په خندنۍ لهجه وویې ښه وو ایه زما په زړه کې څه دي خو جلال خبره اړوله رااړوله او ټینګار کاوه چې په خپله ژبه یې راته وو ایه ګنې بیا درنه خپه کیږم.

څوځله مې وویې یاره هڅ نه دي شوي خو چې ډیر یې تنګ کړم نو ورته ټوله کیسه وکړه.

جلال په خندا شو او ویل یې ښه ګنې زما ورور عاشق شوې دې ،عمر تیریدو خو ډیره موده وشوه چې بیا مې هغه ښکلا ونه لیده،هره ورځ به په ګودر راتلم خو هڅ مې په نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانغله زه نه پوهیدم چې ولې مې په هغه چا پسې زړه بې واره دردونه کوي چې هغه ما هڅ نه پيژني او کله يې هم په يوه خوارږه نظر نه دي راليدلې.

نوی کال راتلونکی وو او زمونږ د ښوونځي امر داسې فصله وکړه چې د حمل په اوله ورځ ، فصله يې وکړه چې مشاعره به د انجونو په ښوونځي کې وي .

د حمل لومړی ورځ وه، کله چې مشاعره پيل شوه جلال زمونږ د مشاعرې ويانډ وو ، زه هم د ستيج سره نژدې ناست وم ،ډير نارينه او ښځينه شاعران نوبت په نوبت راتله خپل شعرونه يې ويل،د شاعرانو د بلنې په لړ کې جلال يوې ښځينه شاعرې ته بلنه ورکړه د دغه شاعرې د نوم په اوريدو او ليدو سره زما بدن زيږ شو شاعره هيله وه ،دا د همغه ښکلا خاونده وه کومې چې زما خوبونه حرام کړي وو ، هيلې يو ډير ښکلې شعر ليکلې وو ،د شعر هر بيت چې به يې ويلو نو ما به ويل لکه چې ماته وايي،زړه مې په سينه کې بې واره ټوپونه وهل ،نورمې بيخي طاقت ونه شو ،جلال ته ورغلم ورته مې وويل چې ماته هم نوبت راکړه چې زه هم شعر وايم جلال وخندل،ته خو شاعر هم نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې خو ما ټینګار وکړ جلال ویل ګوره چې ښه شعر وي، کله چې هیلۍ شعر ختم کړ جلال یو بیت وویلو او بیا یې ماته بلنه راکړه ویل یې چې یو ځوان ته بلنه ورکوو دا شاعر هم نه دې خو د شعر مینوال دی...

زه سټیج ته ودربدم په ټول بدن باندې مې خوله راماته وه زړه مې بې واره درزیده ،یولامل خو یې دا وو چې کله هم زه د چا په مخ کې نه وم دریدلې او بله خبره دا وه چې زه اوس د داسې چا په مخکې ولاړ وم چې د هغې په مخکې زما ،روح هم غلامي کوي ،ناګهانه مې خولې ته یو بیت راغې:

ډیر حسن پرست یمه سجده به رانه ولګي
مخ په نقاب پټ کړه په ایمان مې لوبې مه کوه
یو بل بیت مې هم د خولې ووت

لکه ماښو چې څوک د چا لوګی کړي
داسې دې یاره یو نظر لوګی کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه دوه بيتونه مې وويل او کيناستم خداى(ج) شته ډير بدرګه شوم مشاعره ختمه شوه جلال هم ډير تشويق کړم ځکه چې دا زما لومړى ځل وو چې د خلکو مخکې ودريدم ډير زيات خوشحاله هم وم ، له ځانه سره مې يو هيله په زړه کې وه چې کله به وي زه ګودر ته راشم او د هيلۍ سره يو څو خبرې وکړم ،يوه ورځ مې بيا هم هيله وليده خو د خبرو چانس ورسره نه وو ځکه چې هلته نورې جنکۍ ډيرې وې.

هيله مې يو څه وخت وروسته بيا په ګودر وليده داځل په ګودر کې څوک نه وو ،له ډيرې مودې وروسته مې هغه موقه په ګوتو راغله دکومې به چې ما دهر وخت لمانځه نه پس په دعا کې د خپل ربه غوښته ډير خوشحاله شوم کله چې ګودر ته لاړم د ډيرې ورخطاېې نه چې بل څه ووايم ورته مې وويل ،ډير ښکلې شعر دې زم زمه کړ ،هيلۍ په خندا شوه په خندا کې يې پاکې او ساده ګي نغښتې وه ويې ويل چې ما خوشعر نه دې زم زمه کړې ما شعر همدا سې ولوست.

زه ډير خوشحاله وم ما وي چې هرڅنګه وو خو د ستا غوندې ښايسته وو ،د هغې په شکل کې مې يو ځل بيا هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدلون ولید کوم چې ما په اول ځل کې چې ما ورته ویلي وو
چې نام خدا د حیا نه تکه سره شوه خو یو فرق یې لاره هغه
دا چې په لومړي ځل د جنکو شاته پټه شوه خو دا ځل
کیدای شي چې د پټیدو به څه په نظر نه وو ورغلي په ځای
نا سته پاتې شوه او زیاته یې کړه
ته په خپله ښکلی یې !
په لومړي ځل مې د یوې جنۍ له خولې نه داسې واورېده، د
خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځایدم د دې سره د هیلې په
مخ باندې یوه حیاناکه مسکا خپره شوه او روانه شوه
،وخت په وخت په زمونږ دیدنونه سره کیده زمونږ د دواړو
د یو بل سره ډیره مینه وه داسې وخت هم راغلو چې په ورځ
کې به مو لیدل سره نه وو کړي نو ساعت به راباندې نه
تیریدو ،ما ډیره هڅه کوله چې د هیلۍ کور پېدا کړم خو هر
ځل به ناکامیدم.
جلال به هم هره ورځ ماته ویل چې یاره دا ورندار خو
راباندې وګوره ،ډیر تنګار به یې هم کاوه چې نوم یې راته
واخله خو ما ورته ویل چې کله مې درباندې ولیده نو بیا به
یې نوم هم وپیژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ مې ورسره وعده کيښوه ،چې زه او ته به د جمعې په شپه په لس بجې د هديرې خواته په هغه ګڼو ونو کې سره ګورو هديره د جلال د کور تر څنګ وه ، د جمعې شپه شوه دا شپه مې د جلال سره په حجره کې راغله جلال زما نه ډير ورخطا وه او يو غږ به يې کاوه که بدرنګه وه نو ګوره يارانه به دې پريږدې ځکه زما ورور ډير ښايسته دې او دا بايد د يوې ښايسته جنۍ سره واده وکړي.

خو خير د شپې لس بجې شوې د حجرې نه راووتو ، جلال د ځان سره تومانچه هم راوخيسته ويل يې پکاريږي تياري خپلې وزرې په ټولو کاينا تو خورې کړې وې سترګه په سترګه سره څوک نه ښکاريدل يوازې په اسمان کې ستورې خړ خړ ښکاريدل بيخې مې زړه نه غوښتل چې جلال له ځانه سره بوځم او زه دې ته هم حيران وم چې څنګه مې دا خبره له جلاله پټه ساتلې وه ، پټ پټ لکه د غلو په څير روان وو مونږ هلکان وو که ريښتيا راباندې ووايي نو مونږ هم ويريدلو خو يو بل ته مو حل نه وايه ،خو زه حيران دې ته وم چې هغه يوه جنۍ وه چې هغه به څنګه راغلې وه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هدیرې ګڼو ونو ته ورسیدو په ونو کې پټ کیناستو ښه مې په یاد دي ،د بنګړو شرنګار مې د غوږو شو زه پوې شوم چې هیلۍ راغله زه ورغلم او هیلۍ له ما سره ودریده ،د لومړي او اخیر ځل لپاره مې د هغې لاس په خپلو لاسونو کې ټینګ ونیوه یوه ښه شېبه سره ولاړ وو ما داسې احساس کاوه لکه چې د عمره عمره سره نن جدا کیږو ،بیخي مې جلال د یاده وتلې وو هغه زمونږ نه لږ لرې د یوې ونې لاندې ولاړ وو.

ما هیلۍ ته وویل چې زه تا ته نن یو څوک ښایم هیلۍ په حیرانتیا وویل څوک دی ما ویل زما ورور زما دوست اوس به یې وګورې،یو خپ غږ مې وکړو هلکه راشه کنه !

جلال راغی او ترخوا مې ودریدو د ونو په مینځ کې تیاره وه او مخونه مو نه ښکاریدل جلال ته مې وویل چې وګوره د خپلې ورندار مخ دې اوس وګوره چې د سپوږمۍ نه ښایسته دې او که نه.

کاش چې زه خبر وای !

کله مې چې د هیلې مخ ته ګروپ ورواچاوه ،جلال د تومانچې لټ کش کړ او ماته یې ونیوه ما ویل جلاله ولې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلال نورې خبرې نه کولې يو دم يې تومانچه خپل سر ته ونيوه او درز شو د تومانچې له درز سره هيلې چغه کړه چې لالا ...

۱۳۸۹/قوس/۲۸
د مرام راډيو نشراتي ځانګه

مهاجر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل کور څخه د دفتر په لوري روان وم ډېره یخني وه د موټر ښیښې مې پورته کړې او بخاری مې روښانه کړه، په خپل موټر کې مې راډیو ونیوله ما په همدې راډیو کې کار کاوه په راډیو کې یوه ادبي خپرونه شروع وه د غه خپرونه زما هم ډېره خوښه وه په مزه مزه روان وم او راډیو مې تعقیبوله.

له لرې د سړک یوې غاړې ته یوه سپین کرولا ډوله موټر ولاړ وو او تر څنګ یې یو د دریشۍ خاوند هم ولاړ وو ،ماته یې د درید و ایشاره وکړه ماچې د سړي حالت ته وکتل ډېرې یخنۍ راخیستې وو ،په زړه کې مې تېر شول چې کیدای شي چې په تا هم داسې وخت راشي نو په همدې فکرونو کې وم چې ورته راورسیدم خو بلاخره موټر مې ورته ودراوه .سړي رانیږدي شو.

استاذه د ښاره پورې به مې یو نه سې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دا موټرسرخوړلې هم خراب شواو ډېر ناوخته دې راباندې ډېر ضروري کار لرم.

ماهم ورته ووې ښه راځه ،سړی راسره مخکې سیټ کې کیناست او د کیناستو سره یې په ټلفون خبرې پیل کړې.

ښه ښه دا دې درځم لږ صبر وکړه د خدای (ج) نه زار شو موټرمې خراب شوې او دادې درروان یم.

سړي یو ښه ساعت په ټلفون خبرې وکړې له هغې نه وروسته په راډیو کې زمونږ همکار یو شعر پیل کړ،دغه شعر لکه چې د ښاغلي نذیر احمد سهار وو ،خو د شعر د پیل سره سم سړي ټلفون ناڅاپي بند کړ،او لکه یو لیونی دستې یې د راډیو موج تاو کړ او شعر ته یې اواز ورکړ سړي چې د شعرلومړی بیت واوریده او ورپسې بند یې شروع شو نو په ژړا یې پیل وکړ او په مخ باندې یې رڼې رڼې راماتې شوې او د ګریوان لور ته یې حرکت وکړ ،او داسې په زوره زوره ژاړي چې ته به وایې لکه مور او یا پلار یې چې مړ شوی وي.

ما ځان پوښتنې ته جوړ کړ چې ترې وپوښتم چې ولې ژاړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د خولې مې چې تر څو خبره ویسته لاس یې راتـه ونیـوه او د چپ پاتې کیدو ایشاره یې راتـه وکړه ،ترڅو چې شعر روان وو تـر هغـې پـورې یـې سـترګې رډې نیـولې وې او اوښکې ترې بې سته راتویدې لـه څه وختـه وروسـته شعر خـتم شـو خـو سـړي داسې وژړل چـې ان ماتـه یـې هـم ژړا راوسته وروسته د شعر نه، دواړه یو څه چپ وو ، زه لـه ځانـه سره ډیر خفه وم چې څه بد دې کړي چې دا دې لـه ځانـه سـره پورته کړ ،له غمونو او ژړا ګانو خو مې هسې هم زړه چـاود وو چې دا راته بیل دلته په ژړا شو .
زړه مې طافت ونه کړ ،ترې ومې پوښتل ،څه تکلیف خو بـه درته نه وي؟
هغه په ژړا غوني غږ وویل شکر خدایه(ج) !
شکر یې وویست خپلې اوښکې یې پـه یـوه سـپین دسمال چې په لاس کې یـې نیـولې وو پـاکې کـړې او خبره یـې پیـل کړه .
د نن څخه څوکاله وړاندې چې زمونږ په هیواد کې انقـلاب راغـی نـو د انقـلاب نـه مخکـې زه پـه پوهنتـون کـې وم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهنتون اخیرې کال مې وه چې د هیواد وضعه ګډه وډه شوه او مونږ پاکستان ته مهاجر شو.
کله چې مونږ پاکستان ته لاړو ډیر غربت راباندې راغلو د هڅ شي درک مو نه وو ما هڅ کله هم کار نه وو کړی ډیر وګرځیدم چې د ځان لپاره مزدوري پیدا کړم خو څه به مې کړای وای پردې وطن وو د هغه ځای خلکو مونږ ته په ډیره سپکه سترګه کتل او اکثره وخت به یې مونږ رټلو او ویل به یې چې خپل وطن مو نه شته چې دلته چې راغلي یې...
زما زړه بیا راتنګ شو او ورته مې وویل دې شعر نو د مهاجرت پورې څه اړه درلوده چې تا شعر ته ژړل دغه مهاجرت خو هر چا تېر کړی سړي چې خپلې اوښکې نه شوې کنترولوای اوښکې یې پاکې کړې او وبې وېل ته خو پوره کیسه واوره.
ما ورته بیا غوږ ونیوه او خپله کیسه یې داسې شروع کړه کله چې مونږ مهاجر وو نو ډیر در په در وګرځیدم خو هڅ مزدوري مې پیدا نه کړه یوه ورځ مې لور ډیره ناروغه وه او ماسره یې د دوابې پیسې نه وې، د دوایي خو څه کړې چې مونږ سره د ترکارۍ پېسې هم نه وې د ډیرو دوستانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې مې وټکولې چې يو څه راکړي خو د ټولو له دره بينوا راغلم هڅ چا هم راته څه رانه کړل.
اخير مې ښځې مشوره راکړه چې سپين جومات ته د دياړې لپاره ووزه کيداې شي چې دياړي درته پيدا شي ما مخکې هم وويل چې ما په ټول عمر هم کار نه وو کړی او نه مې دومره سختې شپې او ورځې ليدلې وي خو څه به مې کړی وای خدای راوستې ورځ وه ،ما هم همداسې وکړل او سهار د وخته مې د جامو توره پلاستکي بوجۍ راواخيسته راوان شوم ټوله ورځ مې تيره کړه هر څوک به چې راغی نو دوه يا درې مزدوران به يې له ځانه سره پورته کړه او زه به بياهم همداسې پاتې شوم اخير په همدې تمه به د غرمې دولس بجې شوي او بيا به د کور په طرف روان شوم.
سکينه زما همدا يوه لور وه ډيره رابانډې گرانه هم وه، ځکه چې زما د واده ديارلس کاله تېر شوي وو او يواځې يوه لور او يو ځوی مې وو نور بچي مو هم نه کيدل ډير خلک خو وايي چې ځوی گران وي خو مگر په ما لور داسې گرانه وه چې نه يې شم بيانولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسره د سکینې د دوا هیڅ درک نه لګیده ډیر پاکستانیانو ته مې هم د پور لاس وراوږد کړ چا هڅ هم رانه کړل ،په صبا مې د لور حالت ډیر خرابه وو سهار بیا هم د وخته راووتم او سپین جومات لاړم ډیری د موټرو خاوندان به راتله او مزدوران به یې له ځانه سره پورته کول ما ډیر کوښښ وکړ خو ماته هڅ جانس پیدا نه شو د مزدورۍ په تمه ناست وم چې اخېر لس بجې شوې، خپله توره پلاستکي کڅوړه مې پرانیسته او وچه ډوډۍ مې ترې راوویسته ډوډۍ هم ډیره کلکه وه ځکه د ډیرو ورځو وه نور څه نه وو د اوبو سره مې کپونه کول شروع کړه د ډوډۍ نه به مې یو یا دوه کپونه نه وو کړي چې ځوی مې رامنډې وهلې او په وړه ژبه یې داسې راته وویل (پلاله سکینه اوده شوه) سر راباندې وچورلیده ،نورنو په ځان پوی نه شوم خو چې کله په هوښ راغلم په هسپتال کې وم. هغه شعر چې هغه کس ورته ډیر وژړل هغه زما یو څه په یاد دی چې ویل یې:

په څلور لاري کې ولاړ یم هر سهار ملګریه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوندې څوک راشي يو مزدور يې وې پکار ملګريه

څو کسان راشي څو کسان مزدوران پورته کړې خو
ما ته وواېي چې همدا مې وو پکار ملګريه

په همدې تمه لس بجې شي د غرمې مهال شي
زه لا همغسې ولاړ يمه وزګار ملګريه

۳/۷/۱۳۸۹
بټي کوټ خپله جونګړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امید ډیوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پوهنتون لومړۍ ورځ وه چې کله ټولګي ته لاړو ډېر هلکان او انجونې راغلې وې د یو بل سره مو معرفت وشو او یو څه نا څه دوستي مو سره جوړه شوه زمونږ په ټولګي کې څلوېښت تنه وو چې د هلکانو تعداد نسبت جنکو ته زیات وو خو ټول به ډیر په مینه سبق ته راتلو وخت تیرید وکه ریښتیا درته ووایم مونږ ټول وخت په ټوکو ټکالو تېراوه ډیری وخت به سره په خبرو وو هلکانو به د جنکو پسې ټوکې کولې او مونږ به د هلکانو پسې.

زمونږ په ټولګي کې ډیر هلکان وو چې هغوي غوښتل چې د جنکو سره ټوکې ټکالې او ګپ شپ ولګوي خو مګر داسې یو څوک هم موجود وو چې هڅ کله یې نه غوښتل چې د انجونو سره خبرې وکړي زمونږ په صنف کې سمسور یو بیل مزاج درلود تل به ځانته ناست وو ده د مزاج د ټولګي د هلکانو نه ډیر فرق درلوده او د چا سره به یې بې ځایه خبرې نه کولې، کله چې زه په اول سر کې ټولګي ته راغلم او سمسور مې ولیده نو هسې مې په نظر ښه راغلی وو ما به تل هڅه کوله چې د سمسور سره خبرې وکړم خو ما

(c) ketabton.com: The Digital Library

به چې ځان خبرو ته جوړاوه نو ځان به يې په بل څه مصروف کړ او يا به روان شو لکه چې زما د زړه څخه خبر وي.
دا چې ازمويني هم را لنډې وې زمونږ د ډيپارټمينټ مشره مس خالده راغله او مونږته يې وويل چې له خيره ستاسو امتحان ته شپږ ورځې پاتې دي په دغه شپږو ورځو کې تاسو بايد خپل کوم مشکل چې لری بايد حل يې کړی ،مونږ هم ښه ورسره وکړه او مس روانه شوه.
نن زه له قصده د سمسور سره نژدې په چوکۍ کيناستم له ځانه سره مې ژمنه کړې وه چې نن به ورسره حتماً خبرې کوم تر ډيره وخته هڅ مو قع په لاس رانغله، کله چې مس خالده ووته نو ماته د خبرو کولو لومړی چانس په ګوتو راغی،د لومړې ځل لپاره مې د سمسور خواته وکتل سترګې يې زما له سترګو سره وجنګيدې زړه مې ولړزيده په بدن کې مې روح په لړزه شو غوښتل مې چې يو څه وو ايم خو د هغې يو نظر له ماڅخه هر څه له ياده وويسته بيا مې هم ډيره هڅه وکړه ډير په زور سره مې صرف همدومره وويل چې که خير وې په امتحان کې به نقل راکوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمسوریو ځل بیا په یو داسې نظر راوکتل چې زه یې نه شم بیانولای په ټول بدن باندې مې یوه یخه خوله راماته وه مسک شو ماته گوره او نقل ورکولو ته گوره زه په خپله په څه حال یم زه وېرېږم چې چانس ونه خورم خدای دې خیر راپیښ کړي.

بس خبرې یې په همدې ځای کې ودرولې ما غوښتل چې نورو خبرو ته ځان جوړ کړم خو هغه له ځایه پورته شو او د صنف نه ووته.

لومړنې امتحان مو د فزیک وو، سهار راغلو او د امتحان پارچې ته کیناستو نو زما هڅه همدا وه چې د سمسور شاته به کینم اخیر مې هم د سمسور شاته چوکۍ واچوله کله چې امتحان شروع شو پرچه ډیره اسانه وه خو بیا هم ما د دې لپاره چې هغه له ماسره خبرې وکړي پوښتنې مې ترې کولې، ډېر مې په تنگ کړ څو ځله یې ځان غلی ونیوه خو چې ما پرې نښود نو په قهرجن انداز یې ما ته راوکتل دغه کاته نه وو بس سمه د اور لمبه وه نور نو زه پوې نه شوم چې څه وشو خو بس هغه مینانو خبره زړه یې رانه یوړو، په زړه کې مې سمسور ته یوې بل ډول مینې غزونې وکړې، یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سې مېنې چې هر څوک يې په قيمت نه پوهېږي خو کله يې چې له خونده خبر شي نو بيا هڅ هم خوند نه ورکوي يوائې د يار مخ يې هر څه وي.

زما د سمسور سره مينه پيدا شوه زه نه پوهيدم چې څنګه ورته ووايم چې زه له تا سره مينه لرم ،د امتحانونو نتيجې راوتې نو سمسور په کې لومړی مقام خپل کړی وو او زه په څلورم مقام بريالۍ شوې وم ، د امتحان نه وروسته دا دريم ځل وه چې د سمسور سره مې خبرې وکړې ورته مې د اول نومرګۍ مبارکي وويله او هغه هم راته مبارکي وويله،له دې نه وروسته زما د سمسور اړيکې هم يو څه ښه شوې ما او سمسور به خوا په خوا کيناستو اوس مو د يو بل سره خبرې هم ښه په خلاصه ژبه کولې.

ډيرې ورځې تيرې شوې خو ما په زړه کې کړل ريبل چې سمسور څنګه وپوهم چې زه له دې سره مينه لرم ،تل مدام به يې تورې غټې بادمې او د حيا ډکې سترګې راته مخې مخې ته کيدې د هغه ماسومه چهره چې په کې سل رازونه پټ وو ډيره مې خوښه وه خو څه مې کړی وای چې نه مې شو ورته ويلې اړيکې مو ورځ په ورځ ښه کيدې او يو څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوکې ټکالې مې هم ورسره زياتې شوې يو ورځ مې زړه لوی کړ ، يو ليک مې ورته وليکه چې په هغه کې ما وليکل
.

ګرانه سمسوره !
زه تا څنګه پوی کړم او زه تا ته په کومه ژبه واويم...
خو پام چې ته په زړه کې کوم بد شک ونه کړې زه تا ته د خپل زړه حال په يو نظم کې وايم په دې تمه چې نا اميده مې نه کړې.

زړه ټکنی ولې شوې
بس نن يې په
زغرده
او په خلاصه ژبه
همداسې وپوهوه
او ورته ووايه چې
خوب مې له سترګو ورک دې
او په خوب کې چغې وهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډير ناارامه يمه
لکه يو پوخ فلسفي
داسې د ژوند نه بيزار
بس د دې هرڅه يو علت موجود دې
چې زه يې تاته هڅ ويلې نشم
خو بيا هم څه وکړمه
د خپل زړګي نه مجبور
بس دې نن وايم ورته
درسره مينه لرم

ستا د ځواب په تمه
ستا ډيوه

صبا شو څو ځله مې زړه لوى کړ چې ورته ووايم خو بيا هم ويريدم چې هسې نه چې نورو هلکانو ته يې ونه ښايي، څه به مې کړى واى د خپل زړه نه مجبوره وم زړه مې لوى کړ او خط مې ورته ورکړ، ورته ومې ويل چې ګوره اوس به يې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورې کله چې کور ته لاړې نو بيا به يې ګورې، چې څواب يې درنه د ياده ونه وځي څواب به يې حتماً راکوې.
ورځ تيره شوه شپه شوه دغه شپه هم په ما لکه د يو کال تېره شوه سهار شو ډيره ورخطاء وم چې هسې نه چې بده يې نه وي منلي په صنف کې مې رسوا نه کړي اته بجې کيدونکې وې چې پوهنتون ته راغلم ،د پوهنتون په دروازه راننوتم سمسور د کانتين مخکې ولاړ وو کله يې چې په ما سترګې ولګيدې نو زما په لور راروان شو دومره د تاثير لاندې راغلم چې له ځانه سره مې ويل چې اوس په ځمکه ننوځم ښه به وي خو د سمسور په مخکې ودريدل راته ډير ګران وو
د رانږدې کيدو سره سم يې يو کاغذ راکړ ما چې د سمسور رنګ ته وکتل تک سور اوښې وو په زړه کې ډيره خفه شوم لکه چې بده يې ګڼلې اوس به څه بد رد راته وايي خو هغه هڅ ونه ويل روان شو.
زه هم په بيړه بيړه د ټولګي خواته ورغلم په ټولګي لکه د ليونۍ په خير ورننوتم داسې احساس مې کاوه لکه چې همدا اوس مې د ژوند برخليک ټاکل کيږي ژر په خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای کیناستم ټول ځان مې لړزې اخیستې وو ،ګوتې مې رپیدې کاغذ مې خلاص کړ په کاغذ کې هڅ هم نه وو یو ائې په کاغذ کې یوه لنډۍ لیکل شوې وه.

د یو زړګي نه بل ته لار روي
چې د ستا خوښ یم زما به ولې بدې شینه

د لنډۍ په لیدو مې په ټول بدن کې وینه وچلیده او ایله ارامه شوم او د ځانه سره مې شکر ویسته.
وختونه ډیر تېرشوه ان په دریم صنف کې شو اوس مو د یو بل سره مینه دومره زیاته شوه چې ان کله به مو چې یو بل ونه لیده نو بیخې به رانه لاره ورکه وه ،اوس مو د مینې خبرې یو بل ته مخامخ هم کولې او دواړه به یوځاې په تفریح کې ګرځیدو.
سمسور ډیر غریب وو غوښتل یې چې له ما سره واده وکړي نو مونږ کره یې جرګه راواستوله کله مې چې پلار د سمسور غریبي ولیده نو په ډیرو بدو خبرو سره یې هغه جرګه واپس کړه د ډیرو جرګو سره هم زما پلار راضي نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو بعضې وخت د ډیره نازه هم اولاد بې لارې کیږي زه د پلار ډیره نازولې لوروم، ما په کور کې نه شو ویلې چې زه له سمسور سره واده کولو ته تیاره یم او هغوی هم له ما نه کومه پوښتنه ونه کړه.

اخیر دا شو چې فیصله مو وکړه چې تښتو به همدا اسې وشوه تعلیم او هر څه رانه پاتې شوه ،او یوه ورځ چې کله پوهنتون ته راغلم نو سمسور تیاري نیولې وه او دواړه روان شو.

له ډیر سفر څخه وروسته لاهور نومې ښار ته ورسیدو څه به د خپل ځان صفت درته کوم خو که ریښتیا راباندې وایې ځوانې وه او زه ډیره ښایسته هم وم مونږ په یوه کلي کې دېره شو په دغه کلي کې زمونږ کلیوال په لومړیو کې زمونږ سره ډیر ښه وو ، خو وروسته چې کله د دغه کلي خلک په دې پوې شو چې دا دواړه سره راتښتیدلي دي نو بیا یې راته په بده سترګه کتل د یوې میاشتې نه زمونږ د کور مخکې به هر ورځ یو کس ناست وو ما دا خبره له سمسور سره شریکه کړه یوه ورځ چې کله دغه سړی بیا راغی، نو سمسور ورووت او غږ یې پرې وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې وروره !دا ته دلته څه کوې ؟
هغه په خواب کې ووې کیا بکتي ہے.
لانجه جوړه شوه خو خیر جنګ ختم شو سمسور خپل کور
ته راغې او هغه پنجابي خپل ،د څوارلسمې سپوږمۍ وه
خاموشۍ خپلې وزرې خپرې کړې وې ښه مې په یاد دي
لکه همدا اوس د شپې داسې دوه بجې به وې چې زمونږ د
کور په دیوالو یو څوتنه راووښته او زما سمسور یې داسې
په بې رحمۍ سره په چاقوګانو وواهه چې ښخي یې پرې
زړه ونه سوزیده زما د امیدونو ډیوې یې مړې کړې...
او زه یې له ځانه سره روانه کړم ماډیرې چغې وکړې خو نه
پوهیږم چې په هغې شپه په کلي څه وبا ګډه شوې وه
هڅوک هم راجګ نه شو ،دغه بې رحمو زه له ځانه سره یو
داسې ځاي ته بوتلم چې له دې نه مخکې ما هڅکله هم نه
وو لیدلې ،دا یو ډیر عجیبه ځای وو دلته نورې ښځې هم
موجودې وې په دې کې یو ښځه یې مشره وه چې تل به یې
سګرټ په لاس کې وو زه څه خبره وم چې دا یو داسې ځای
دې چې دلته د بې وسو ښځو په عزت لوبې کیږي دلته یې
عزت په پیسو خرڅیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول يې په زوره ماته ګډا زده کوله که به ما انکار کاوه نو وهل ټکول به يې راکول خو څه مې کړی وای بايد ما د هر څه زغملې وای دا چې په ما څه تېر شوي دا يو خدای(ج) ته معلومات دې په دغه ځای کې له ماسره څه څه ونه شول زما عزت له خاورو سره خاورې شو زما عزت د پيسو په مقابل کې خرڅ شو زه بې عزته شوم، مرګ هم نه راتله تل به مې سوال کاوه چې خدايه مرګ راکړې خو بې اجله مرګ هم نشته په دغه فاحشه خانه کې ما پوره اووه کاله تيره کړه او وروسته له اوو کالو څخه زه وتوانيدم چې له هغه ځناور څخه ځان خلاص کړم دا دې زه اوس ستاسې په مخ کې ناسته يم نه مې سر پنا شته او نه مې څوک خواخوږې بس څه وو چې په ما ونه شوه زه اوس خپل راتلونکي ژوند ته لږ اميد هم نه لرم زما د اميد ډيوې خو په هغې شپه مړې شوې چې کله يې سمسور په بې رحمۍ په چاقوګانو وواهه.

۱۷/۸/۱۳۸۹

مرام راډيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library